

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 10

Ο ΥΠΕΡΚΟΜΗΣ

Ο
Παγωμένος
ΒΑΑ

ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΦΩ ΠΟΤΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΧΑΡΤΙ.
ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΕ ΜΕ ΠΕΙΣΜΑ.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΤΟΝ ΜΕΤΑ-
ΠΕΙΣΗ..

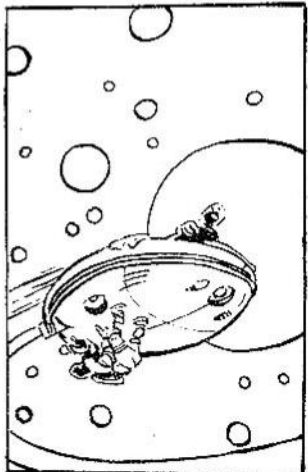
- ΕΚΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ ΣΕ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΑΝ. ΤΩΡΑ ΘΑ ΚΑ-
ΝΗΣ ΚΑΚΟ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ. ΑΝ ΔΕΝ
ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΟΣΟΥΝ..

ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΦΩ ΔΗΛΟΣΕ ΞΕΡΑ! Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ. ΕΙΝΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΡΑΤ!

- ΕΙΣΑΙ ΗΛΙΘΙΟΣ! ΤΟΥ ΦΟΝΕΑΣΕ Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ
ΘΑ ΣΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΔΕΝ
ΘΑ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΤΙΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ ΣΑΣ.

Η ΙΔΙΑ ΥΠΕΓΡΑΦΕ ΧΩΡΙΣ
ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ. ΕΜΕΙΝΕ ΜΟ-
ΝΟ Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΛΕΤ.
ΑΥΤΟΣ ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ ΑΜΕ-
ΤΑΠΕΙΣΤΟΣ.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ Ο ΜΠΡΑΤ,
ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΤΑ ΜΑΓΝΗΤΙ-
ΚΑ ΤΟΥ ΠΕΔΙΛΙΑ ΚΑΤΕΒΗ-
ΚΕ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑ-
ΣΤΗΜΑΚΑΤΟΥ ΚΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩ-
ΣΗ ΤΗ ΒΛΑΒΗ.

Ο ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ ΒΑΑ

Ο παγωμένος Βάα, ο πλανήτης πάνω στον οποίο γεννήθηκε ο Τάν, έκτελώντας την τρελή τροχιά του στο Διάστημα ξαναπερνάει κοντά από τη Γη.. Τότε μια νέα και παράξενη περιπέτεια αρχίζει...

Ο ΒΑΑ ΞΑΝΑΓΥΡΝΑ

Δ ΕΝ έχουν περάσει παρά λίγες ώρες. Οί δυο κοπέλλες και ο μικρός άραπάκος ο Τζίπου βρίσκονται μέσα στο «Σύμ-

παν Ι» που ταξιδεύει στο Διάστημα με Ιλιγγιώδη ταχύτητα ακολουθώντας το πλανητόπλοιο του μυστηρίου που κρατάει αιχμάλωτον τον Τζόε Μάρτιν (*). Μέσα στο δεύτερο αυτό πλανητόπλοιο, εκτός από τον Τζόε βρίσκεται και ο Τάν το υπερκόσμιο άγόρι. Συζητούν και οι πέντε σαν να βρίσκονται δίπλα - δίπλα σ' ένα δωμάτιο, κι' άς βρίσκονται σε δυο διαφορετικές πλοία του

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος.

Διαστήματος και σε απόστασι χιλιομέτρων. τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ τελειότατοι πομποὶ καὶ δέκτες ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴ σκάφη τοὺς βοηθοῦν σ' αὐτό.

Οἱ πέντε ἀστροναῦτες μ' ὄλο πού ἔχουν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Τζόε, εἶναι ὥστόσο ἄρκετὰ εὐχαριστημένοι νὰ σκέπτονται πὼς γλύτωσαν τὴ Γῆ ἀπὸ τὸν τρομερὸ χαμὸ ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε. Ἡ συζήτησις ὅλων τὴν στιγμή αὐτὴ περιτρέφεται γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ξαναθυμοῦνται τὴν τραγικὴ περιπέτειά τους μὲ τὰ τρομακτικὰ ἐκεῖνα τέρατα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πέλωρια ἕντομα.

Ὁ Τάν πότε-πότε σηκώνεται καὶ παρακολουθεῖ τὴν τροχιά πού ἀκολουθεῖ τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Τζόε, ξαναγυρνώντας στὸ «Σύμπαν Ι» μὲ τὸν καταπληκτικὸ τρόπο πού μπορεῖ νὰ βρισκῆται ἀπὸ τὸ ἕνα πλανητόπλοιο στὸ ἄλλο. Καὶ τοῦτο ἀναγκάζεται νὰ τὸ κάινῃ ἐπειδὴ τὰ ὄργανά πλεῖσως τοῦ ἔντου σκάφους εἶναι σφραγισμένα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ σ' αὐτὴ τὸν δρόμο τοῦ ἀκλόουθοῦν στὸ Ἄπειρο.

Ξαφνικὰ, μιά ἀπ' ὄλες τίς φορές πὸς ξαναγυρνᾷ στὸ «Σύμπαν Ι», τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιά μικρὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Ἡ Ντάινα καὶ ἡ Ρένα πού στέκονται μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ διαστήματος μαζί μὲ τὸν μικρὸ Τζίπυ τρέχουν κοντὰ του τρομαγμένες ἀπὸ τὴ φωνὴ του.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ ἄλλο διαστήματος πλοιο ἔρχεται ἡ φωνὴ τοῦ Τζόε ποὺ ρωτᾷ μὲ ἀγωνία, καθὼς ἀκουσε κι' αὐτὸς τὴν κραυγὴ τοῦ Τάν ἀπὸ τὸν δέκτη του:

—Τι συμβαίνει, Τάν;

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ὅμως δὲν φαίνεται τρομαγμένο. Τὸ συναίσθημα πού ζῶγραφίζεται πάνω στὸ συνήθως τόσο ἤρεμο πρόσωπό του, δὲν εἶναι ὁ φόβος, ἀλλὰ ἡ συγκίνησις.

—Αὐτὸ τὸ ἔστρο! μουρμουρίζει μὲ κόπο καθὼς διακρίνει μέσα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως ἕναν πλανήτη πού πλησιάζουν.

—Τι εἶναι λοιπόν; Τι συμβαίνει μ' αὐτὸ τὸ ἔστρο;

Ὁ Τάν δὲν ἀποκρίνεται γιὰ λίγη ὥρα. Ἡ συγκίνησις πίνγει τὴν φωνὴ του πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ λαρόγγι του. Ὑστερα μουρμουρίζει:

—Θυμᾶστε, κύριε Μάρτιν, δὲταν πλησιάζαμε πρὸς τὴ Γῆ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὥρες πλὴς γνωρᾶτε ἀμέσως τὸν πλανήτη σας καὶ πεταχθήκατε ὀρθιος; Πὼς τὰ καταφέρατε καὶ νωρῶσατε μὲ τὸ πῶτο πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴ Γῆ;

—Διάβολε! μουρμουρίζει ὁ Τζέε Μάρτιν κατάπληκτος μὲς στὸν πομπό του. Τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν ἡπείρων τῆς πού ἡ σκιά τους ζωγραφίζεται ἀπὸ τόσο μακριὰ...

—Λοιπόν, τὸ ἴδιο θαρῶ πὼς ἀναγνωρίζω κι' ἐγὼ τώρα πάνω σὲ τοῦτον τὸν πλανήτη πού ζυγώνωμει λέει ὁ Τάν μὲ συγκίνησι πού ὀλγρένα γίνεται καὶ

μεγαλύτερη. Νομίζω πώς το άστρο αυτό που βλέπετε μέσα στην τηλεόραση είναι η πατρίδα μου! Ο Βάα!

—Όλοι τινάζονται ξεφνιασμένοι στα λόγια αυτά του υπερκόσμιου άγοριού. Όλοι ξέρουν καλά την ιστορία του γιατί την έχουν άκουσει από τὸ ἴδιο τὸ στόμα του. (*)

—Ο Βάα! φωνάζει ὁ Τζέε Μάρτιν μὲ ἔκπληξι. Πῶς εἶναι δυνατόν; Ἐσὺ μᾶς εἶπες πῶς ὁ πλανήτης αὐτὸς ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἔλξι τοῦ ἡλιακοῦ σῆς συστήματος καὶ ἄρχισε νὰ περιφέρεται σ' ἕναν τρελλὸ δρόμο μέσα στὸ Διάστημα. Πῶς εἶναι δυνατόν λείπον νὰ ξαναπερνᾶ κόντὰ ἀπὸ τὴ Γῆ, ἀφοῦ πέρασε μιά φορά; Μπορεῖ αὐτὸ νὰ εἶναι ἀπλὴ σύμπτωση; ἢ μήπως γελιέσαι καὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ μοιάζει ἀπλῶς μὲ τὸν Βάα χωρὶς νὰ εἶναι;

Ὁ Τάν κουνᾶει τὸ κεφάλι του μὲ θλίψη.

—Δὲν γελιέμαι, κύριε Μάρτιν! λέει μὲ βεβαιότητα. Ὅσο γιὰ τὸ ὅτι ξαναπερνᾶει ἀπὸ τὴ Γῆ, εἶναι βέβαια λίγο περίεργο ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀδύνατο. Οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος εἶναι μυστηριώδεις καὶ ἀπειροί. Οἱ τροχιές που ἀκολουθοῦν ὅλα τὰ σώματα που αἰωροῦνται στὸ Κενό, καθωρίζονται πάνω σ' ἕναν μυστηριώδη νόμο που δὲν μποροῦν νὰ τὸν παραβοῦν. Ἴσως ἢ νῆα

(*) Διάβασε 3ο τεῦχος τοῦ «ΤΑΝ» μὲ τίτλο: «ΤΡΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΒΑ».

πορεία τοῦ Βάα καθωρσθηκε νὰ εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ σύστημα τῆς Γῆς. Οἱ ἔλξεις καὶ οἱ ἀπωθήσεις τοῦ Διαστήματος εἶναι ἀνεξερεύνητες!

Ἡ Ρένα ἢ μικρὴ Ἑλληνοπούλα, πιάνει μὲ συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ υπερκόσμιου άγοριού καὶ τὸ κυττάζει στὰ μάτια.

—Θάθελες νὰ πᾶς ἐκεῖ πάνω ἔ; τοῦ ψιθυρίζει. Τὸ διαβάζω μέσα στὰ μάτια σου!

—Ναί! ὁμολογεῖ ὁ Τάν. Θὰ τῶθελα πολὺ. Ἄν δὲν τύχαινε νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ πλανητόπλοιο μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι δεμένος ὁ κύριος Μάρτιν, θὰ τὸ ζητοῦσα γιὰ χάρι ἀπ' ὄλους νὰ αταθοῦμε γιὰ λίγο ἐκεῖ πάνω. Μὰ τώρα βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθῆ τέτοιο ζήτημα..

Ὁ Τζέε ἀπὸ τὸ δέκτη τοῦ πλανητοπλοίου του ἀκούει τὰ λόγια τοῦ υπερκόσμιου άγοριού.

—Ἴσως νὰ εἶναι ἀνόητο καὶ ἐπικίνδυνο νὰ ἐξάκολουθητε νὰ παρακολουθητε ἐμένα Τάν! λέει ψυχραίμα. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κινδυνεύουν τέσσερις ἄνθρωποι γιὰ ἕναν. Ἄν βαδίζω πρὸς τὸν θάνατο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς παρασύρω κι ἐσᾶς μαζί μου. Πιὸ καλὰ νὰ σταματήσετε πάνω στὸν Βάα καὶ ὕστερα νὰ γυρίσετε πάλι στὴ Γῆ...

—Περὶττὸ νὰ πῆτε τίποτε περισσότερο, κύριε Μάρτιν, τὸν κόβει τὸ υπερκόσμιο άγορι. Τώρα πᾶ ἔχομε γίνει καὶ οἱ πέντε σ' ἕνα μιά οἰκογένεια κι ἔχομε δεθεῖ μὲ ἱερὰ δεσμὰ φιλίας. Ὅταν ὁ καθένας ἀπὸ

τούς πέντε παθαίνει κάτι εἶ-
νοι σὰν νὰ τὸ ἔχουν πάθει ὀ-
λοι μαζί... Ἐγὼ φταίω πὺ
μίλησα γιὰ τὸν Βάα. Συγχα-
ρῆστε με ὅμως, δὲν πρόκειται
νὰ ξαναπῶ τίποτε γι' αὐτόν...

Ἡ Ντάινσα, ἡ μνηστή τοῦ
Τζόε Μάρτιν, πὺ παρακολου-
θεῖ τὴ συζήτησι, πηγαίνει κον-
τὰ στὸν Τάν καὶ τοῦ πιάνει
κι' ἐκείνη τὸ χέρι μὲ εὐγνω-
μοσύνη.

—Σ' εὐχαριστῶ! τοῦ λέει ἀ-
πλᾶ. Ξέρεις πὺς ἂν πάθει κάτι
ὁ Τζόε δὲν θὰ μπορέσω νὰ
ζήσω ἄλλο χωρὶς αὐτόν;

—Τὸ ξέρω! μουρμουρίζει σι-
γά. Θὰ φροντίσωμε ὀλοι μαζί
νὰ μὴ πάθει κανεὶς τίποτα!

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ κβει ξο-
φνικά ἡ ξεαλλη κραυγὴ τοῦ
Τζόε Μάρτιν πὺ ἀκούγεται
μέσα ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ
δέκτου τους:

—Νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!
Ἄλλο καὶ τοῦτο πάλι! Εἶναι
ἐξωφρενικό!

—Τὶ συμβαίνει; ρωτᾶ ὁ Τάν
καὶ ὄλων τὰ πρόσωπα χλω-
μαίζουν ἀπὸ ἀνησυχία.

—Τὰ ὄργανα πλεύσεως αὐ-
τουνοῦ τοῦ πλανητοπλοίου!
ξεφωνίζει ὁ πράκτωρ τῆς "Εφ
Μπι" Αἰ. Θαρρῶ πὺς... πὺς
εἶναι καὶ πάλι ἐλεύθερα —ἐ-
κτός κι' ἔχω τρελλαθεῖ! Δὲν
βλέπω πουθένα ἐκεῖνο τὸ με-
ταλλικό κάλυμα πὺ δὲν σὲ
ἄφηνε νὰ κάνης χειρισμούς!

Τοῦ Τάν τὰ μάτια γουρλώ-
νουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι πὺ
νοιώθει, καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους πὺ ἀκοῦν
τὰ λόγια τοῦ Τζόε.

—Εἰσθε βέβαιος; ρωτᾶ τὸ
ὑπέρκosμο ἀγόρι μὲ κομὴν
τὴν ἀνάσα.

—Χμ... Ὅχι! Τᾶχω τόσο
μπερδέψει πιά πὺ δὲν καλο-
ξέρω τί εἶναι τὰ διάφορα ὄρ-
γανα πὺ βλέπω! Καλὰ θὰ ἐ-
κανες νὰ ἐρχόσουν μόνος σου
γιὰ νὰ ἐξακριθώσης ἂν ὄσα
σοῦ λέω εἶναι σωστά...

—Θὰ ἔρθω ἀμέσως!

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Τάν
εἶναι τρομερὴ καὶ διαθάζεται
μέσα στὰ μάτια του πὺ λάμ-
πουν σὰν ἀστρα. Καρφώνει τὸ
φωτεινὸ βλέμα του σ' ἓνα ἀό-
ριστο σημεῖο στὸ κενὸ καὶ σὲ
μιά στιγμὴ ἐξαφονίζεται σὰν
υἱάρας ἀπὸ προσοχὴ ἀπὸ τοὺς
φίλους του γιὰ νὰ βρεθῆ μέ-
σα στὸ πλανητόπλοιο τοῦ μυ-
στηρίου, πὺ ὀδηγεῖ τὸν Τζόε
Μάρτιν ἀγνωστο πὺ...

Ὁ Τάν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ
πὺ ρίχνει στὸ καντράν πλευ-
σεως ἐξακριθώνει πὺς ὁ Τζόε
Μάρτιν ἔχει δίκιο. Πραγματι-
κά, τὰ ὄργανα τοῦ τρομεροῦ
ἐκείνου πλοίου τοῦ Διαστήμα-
τος εἶναι καὶ πάλι ἐλεύθερα.
Ὁ Τάν μπορεῖ νὰ τὸ κατευ-
θύνη ὅπου θέλει. Μηχανικά τὸ
ὑπερκόσμιο ἀγόρι γυρίζει καὶ
κυττάζει τὸν Βάα πὺ ὀλοένα
μεγαλώνει μέσα στὴν ὀθόνη
τῆς τηλεοράσεως. Ὁ Τζόε κυτ-
τᾶ κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος
καὶ λέει χαμογελώντας:

—Λοιπόν, Τάν; Νομίζω πὺς
τώρα δὲν μᾶς κρατᾶ πιά τί-
ποτε ἀπὸ τοῦ νὰ σοῦ κάνωμε
τὸ χατήρι! Τὶ λές; Θέλεις νὰ
ὀδηγήσης καὶ τὰ δύο σκάφη
στὸν Βάα;

—Ναί... μουρμουρίζει το ά-
γόρι. Το θέλω πάρα πολύ. Δεν
μπορώ όμως να καταλάβω...

—Θυμάσαι, τόν κόβει ο Τζό-
ε, πού σου έλεγα ότι έχω άρ-
χίσει να μη φοβάμαι πολύ πιά
το Άέρατο "Ον πού με κρατά
αίχμάλωτο μέσα στο πλανητό-
πλοίο του; Δεν είχα δίκιο να
πιστεύω πώς τα αισθήματά
του άπέναντί μας δεν φαίνον-
ται νάναι έχθρικά; Μάς έχει
βοηθήσει ως τώρα σε τόσες
περιπτώσεις...

—Έχετε άπόλυτο δίκιο! Λέ-
ει ο Τάν σοβαρά. Το "Ον αυτό
όποιο κι' άν είναι μάς κάνει
όλα μας τά χατήρια! "Αν καμ-
μιά φορά άποφασίση να πα-
ρουσιαστή μπροστά μας, πρέ-
πει να τó ευχαριστήσωμε για
όλ' αυτά...

"Η λαχτάρα του είναι μεγά-
λη. Σταματάει να μιλά και
άρχίζει να κάνει τούς πρώτους
άπαραίτητους χειρισμούς για
τήν προσγείωσι στον Βάα, ένω
ταυτόχρονα, λέει μέσα από τόν
πομπό στη μικρή έλληνοπού-
λα πού έκτελει χρέη πιλότου
στο «Σύμπαν Ι» όσο λείπει:

—Ρένα, θα προσγειωθούμε
στον Βάα! Βάλε σ' ένέργεια
τόν «άντιβαρύτη».

—Μάλιστα, καπετάνιο!

ΤΟ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΑΣΤΡΟ

ΤΑ ΔΥΟ πλανη-
τόπλοια, τó επι-
βλητικό «Σύμ-
μπαν Ι» και τó
γεμάτο μυστήριο
σκάφος πού έ-
χει για επιβάτες
τόν Τάν και τόν
Τζόε, μπαίνουν
σχεδόν ταυτό-

χρονα στην άτμόσφαιρα του
Βάα, περιώντας από τη γε-
μάτη ήλεκτρισμό Ιονόσφαιρα.
Ένας κόσμος άπλώνεται κά-
τω από τά πόδια τους. Έ-
νας κόσμος πού αυτή ή στι-
γμή τόν φωτίζει ο ίδιος ήλιος
πού φωτίζει και τη Γή, άφου
ο Βάα στον δρόμο του βρί-
σκεται τόσο πολύ κοντά της.
Άπό τήν πλευρά πού τά δυό
σκάφη τού Διαστήματος περ-
νούν μέσα στην άτμόσφαιρά
του, οί αστροναύτες δεν μπο-
ρούν να διακρίνουν τίποτε
άλλο από ένα άπέραντο λευ-
κό σεντόνι ν' άπλώνεται από
κάτω τους. Οί πάγοι κατα-
κλύζουν ολόκληρη τήν επιφά-
νεια τού πλανήτη όπως φαί-
νεται.

Ο Τάν γεμάτος συγκίνησι
όδηγει τó ξένο διαστημόπλοιο
μέ άποφασιστικότητα πρós
μία ώρισμένη κατεύθυνσι. Μ'
όλο πού όλες οί στερηές εί-
ναι καλυμένες μέ πάγους, τó
ύπερκόσμιο άγόρι άγνωρίζει
χωρίς καμμιζ δυσκολία
τά μέρη πού περνούν, μόνο
και μόνο από τó σχήμα τους.

—Βρισκόμαστε άκόμα μα-

κρυά από τη χώρα που είναι πατρίδα μου, λέει. Θα σ'ας πάω εκεί. Ίσως βρούμε το εργαστήριο στο οποίο ο πατέρας μου κατασκεύασε το πλανητόπλοιο με το οποίο ήρθαμε στη Γη!

—Θά μου φανή παράξενο, λέει ο Τζόε Μάρτιν, όχι μόνο αν βρούμε το εργαστήριο για το οποίο μιλάς, αλλά ακόμα και αν βρούμε έναν μικρό χώρο για να προσγειώσωμε το «Σύμπαν Ι»! Τις πάντα είναι σκεπασμένα από τους πάγους!

‘Ο Τάν χαμογελά.

—Δέν υπάρχει λόγος να γκρινιάζετε από τώρα, κύριε Μάρτιν, αποκρίνεται χαρούμενος. Νάχεις υπ’ όψιν σας πώς αυτή τη στιγμή πετοούμε πάνω από τον... Βόρειο Πόλο του Βάα! Ένωω ότι στο τμήμα αυτό και πριν ακόμα ο πλανήτης αυτός γίνει ένας νεκρός πλανήτης, υπήρχαν πάντοτε πάγοι!

—Και δέν μου τὸ λές τὴση ὥρα! φωνάζει ὁ Τζόε Μάρτιν γελώντας. Έγώ νόμισα πὼς ὀλόκληρος ὁ Βάα εἶναι ἔτσι σκεπασμένος με χιόνια.

—Καμμιά φορά είναι και έτσι ὀλόκληρος, αποκρίνεται σοβαρά τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Ὅταν ὄμως περνάει ἀπὸ ἕνα ἡλιακὸ σύστημα θερμαίνεται πρὸς στιγμήν και σὲ πολλὰ σημεῖα οἱ πάγοι του λιώνουν και μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνη τὴν ἐπιφάνειά του. Τὴν ἐποχὴ που βρισκόμαστε ἀπάνω ἐδῶ μαζί με τὸν πατέρα μου και ταξιδεύαμε στο χάος με τὸν

Βάα, τρεῖς φορές μέσα στοὺς ἕξη μῆνες τοῦ ταξιδιοῦ μας περάσαμε ἀπὸ ἡλιακὰ συστήματα και οἱ διάφοροι ἡλιοὶ ἄρχισαν νὰ λιώνουν τὰ χιόνια μας. Οἱ πλημμύρες που ἔγιναν τότε ἦταν τρομερές...

—Και πὼς μποροῦμε νὰ βεβαιωθοῦμε ἀν τὴ φορά αὐτὴ ὁ Βάα πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸν ἡλιο ἢ όχι; λέει ὁ Τζόε με ἔνδιαφέρον.

—Θά προσπαθίσω νὰ ὑπολογίσω τὴν πορεία του στὰ διάφορα τέλεια ὄργανα τοῦ σκάφους σ'τοῦ, ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Ἐλπίζω νὰ τὸ καταφέρω.

Πραγματικά, ἐνῶ ὁ Τζόε παίρνει τὸ τιμόνι τοῦ πλανητοπλοίου στὰ χέρια του και τὸ ὀδηγεῖ πάνω ἀπὸ τοὺς ἀπεραντοὺς παγετῶνες, ὁ Τάν πέφτει με τὰ μούτρα στοὺς λογαριασμούς. Δέν κρατοῦν πολὺ ὥρα. Σὲ λίγα λεπτά σηκώνεται ἀπὸ κεῖ που εἶχε καθήσει και στὰ μάτια του λάμπει ἡ ἱκανοποίησις.

—Εἶναι καταπληκτικὸ, μουρμουρίζει, τὸ πῶς κοντὰ ἀπὸ τὸν ἡλιο πρέπει νὰ πέρασε ὁ Βάα αὐτὴ τὴ φορά! Ἀπορῶ πὼς δέν συγκρούσθηκε ἀπάνω του! Φαντάζομαι πὼς οἱ πάγοι θάχουν λιώσει σὲ πολλές μεριές. Νέοι ποταμοὶ θὰ χαραχτηκαν ἀπὸ τίς τρομερές πλημμύρες και ἴσως πολλές στεριές νὰ τίς ἔχουν σκεπάσει οἱ θάλασσες. Θά εἶμαστε πολὺ τυχεροὶ ἀν καταφέρωμε νὰ βροῦμε τὸ εργαστήριο τοῦ πατέρα μου.

«Η φωνή του μικρού άραπάκου Τζίπου ακούγεται για πρώτη φορά μέσα στο μεγάφωνο του δέκτη τους:

— Έργαστήριο δικό σου μπαμπά, Μάσα Τάν, είχες μόνο μηχανήματα, ή είχες και κουζίνα;

— Ένοια σου, Τζίπου! του άποκρίνεται γελώντας το ύπερκόσμιο άγόρι. Θά βρής και κουζίνα και ότι άλλο τραβάει ή δρεξίς σου. Φθάνει να μπορέσω να βρούμε το έργαστήριο. Και γιχ να το βρούμε πρέπει οί λογαριασμοί που έκανα να είναι σωστοί και ο Βάα να έχη περάσει πολυ κοντα από τον ήλιο!

Γιά μερικές ώρες δέν λένε παρά μόνο μερικές φράσεις που άφορούν την πορεία των δυο πλανητοπλοίων. «Όλοι περιμένουν με άγωνία να δουν το λευκό σεντόνι να διακόπτεται κάτω από τα πόδια τους. Και πραγματικά κι' αυτό δέν άγγει στο τέλος. Εύτυχως που τα σκάφη τους μπορούν και άναπτύσουν τρομακτική ταχύτητα, διαφορετικά γιά να περάσουν τη μισητή έπιφάνεια του Βάα θα χρειάζονταν ολόκληρες μέρες. Το άστρο τουτο φαίνεται να είναι πολλές φορές μεγαλύτερο από τη Γη.

Κάποια στιγμή, από μακρυά οί πέντε άστροναύτες άντικρύζουν ένα σκουρόχρωμο τοπέιο.

Τ Ω Ρ Α Π Ε Ρ - Ν Ο Υ Ν έ πάνω άπο μέρη που δέν έχουν καθόλου χιόνια. Όρμητικοί χείμαροι κυλούν κάτω από τα πόδια τους ζνάμεσα σε τρομερά βουνα και σε κοιλάδες. Μ' όλα όμως αυτά τα νερά, βλά-

στησις δέν ύπάρχει πουθενά. Κι' αυτό είναι φυσικό γιατί ή βλάστησις έχει πεθάνει πρό πολλου κάτω από τους τρομερούς πάγους. Κι' αν τα χιόνια λυώνουν καμμία φορά γιά λίγες μέρες, αυτές δέν είναι άρκετές γιχ να ξανανθιση τίποτε στο άστρο αυτό που τώχει έπισκεφθει ο αίώνιος θάνατος.

Με άούλληπη ταχύτητα τα δυο πλανητόπλοια περνουν άπέραντες στερηές και τρομερές θάλασσες, προχωρώντας πάντοτε πρός έναν ώρισμένο σκοπό. Ό Τάν, το ύπερκόσμιο άγόρι δέν έχει άνάγκη να συμβουλευεται χάρτη γιά να οδηγήση τα σκάφη εκεί που θέλει. Ό χάρτης ολόκληρος του Βάα είναι άποτυπωμένος μέσα στον έγκέφαλό του. Γνωρίζει όλα τα βουνα με το όνομά τους και ξεηγει στους έκπληκτους γιά τις γνώσεις του φίλους του, ποιά είναι ή κάθε χώρα πάνω άποτήν οποία περνουν. Τους μιλά με λίγα λόγια γιά την Ιστορία του κάθε τόπου. Γιχ τους άνθρωπους

πού ήταν δλοι σαν κι' αυτόν και πού έζησαν και πέθαναν όταν η Μοίρα ξσθυσε τόν ήλιο του πλανητικού τους συστήματος.

Τελικά ύστερα από πολλών ώρων ταξείδι, ο Τάν άπλώνει τó χέρι του και δείχνει κάπου μπροστά στον Τζόε Μάρτιν, μέσα στην τηλεορατική όθόνη του σκάφους του μυστηρίου.

—Νά: 'Εκει είναι η πατρίδα μου! 'Η χώρα αυτή πού φθάνωμε στις άκτές της!

“Ολοι οι άστροναύτες ακούν τά λόγια του και από τó κρύσταλλο του «Σύμπαν Ι» θαυμάζουν τόν τόπο εκείνον πού έχει γεννήσει τόν καταπληκτικό φίλο τους. Δέν περνούν παρά λίγα λεπτά και πετούν έπάνω από μιά χώρα πού τά βουνά και οι πεδιάδες της θυμίζουν πολύ τή δική τους πατρίδα τή Γή. Θά έλεγαν πώς βρίσκονται πάνω σ' αυτήν ά: από τούτο τó μέρος δέν έλειπε έντελώς κάθε βλάστησις και άν ψηλά στον ούρανό, έπάνω από τά μυτερά βουνά του Βάα, δέν διακρινόταν όλοκάθαρος, ό στρονγγυλός δίσκος τής ίδιας τής Γης!

—'Ετοιμοι για προσγειώσει! λέει ξαφνικά τó υπερκόσμιο άγόρι μέσα από τόν πομπό του.

'Η Ρένα πού οδηγεί τó «Σύμπαν Ι» κάνει τούς κατάλληλους χειρισμούς πού πρέπει νά γίνουν πριν από τήν προσγειώσει και περιμένει.

—'Εδύχως οι πάγοι έχουν υποχωρήσει έντελώς από τού-

το τó μέρος! λέει ό Τάν συγκινημένος. Ούτε γεωλογικές μεταβολές έχουν γίνει από τις πλημμύρες. “Ολα είναι όπως τά θυμάμαι! 'Αρχίζω νά πιστεύω πώς θά μπορέσουμε νά ανακαλύψωμε σχεδόν άνεπαφο τó έργαστήριο του πατέρα μου!

“Ολοι με άγωνία περιμένουν νά δουν εκείνο πού μόνο τά μάτια του Τάν μπορούν νά γνωρίσουν. 'Αρχίζουν νά περνούν πάνω από πόλεις πού είναι όλόκληρες χωμένες μέσα στο νερό και μόνο τά ψηλότερα σημεία τών πιό ύψηλών κτιρίων ξεμυτίζουν πάνω άπ' αυτό.

—“Αν τó έργαστήριο του πατέρα σου είναι κι' αυτό σέ κάποια πόλι, δέν θάνει επίσης χωμένα μέσα στο νερό; ρωτάει ό Τζόε Μάρτιν άνήσυχος τόν νεαρό σύντροφό του.

—Δέν είναι μέσα σέ πόλι, άποκρίνεται. Είναι σέ μιά έξοχή και βρίσκεται σέ ψήλωμα. Φαντάζομαι πώς τó νερό δέν θά έχη φτάσει τόσο ψηλά...

Δέν μιλούν άλλο. Κυτάζοντας με όλοφάνερη άγωνία πρós τά κάτω, περιμένουν. Ξαφνικά ό Τάν με μιά φωνή χαράς, δείχνει με τó δάχτυλο κάπου μπροστά, στη ριζική ένός ψηλού λόφου:

—Νά! 'Εκει! Βλέπετε αυτό τó κίτρινο πλάτωμα;

“Ολοι τó βλέπουν. Είναι ένα μικρό πεδίο κατακτιτρινο, λές και είναι κατασκευασμένο από χρυσάφι. Στή μιά του ά-

κρη διακρίνουν δυο κόκκινα κυκλικά σημάδια.

«Ο Τάν έξηγει στους φίλους του:

—Το πλάτωμα είναι το πρόχειρο πεδίο άπογειώσεως που είχε έτοιμάσει ο πατέρας για τη ρουκέτα που μάς οδήγησε στη Γη. «Όσο για εκείνα τα άλλα δύο αντικείμενα που από δω πάνω φαίνονται σαν δυο κόκκινοι κύκλοι, είναι η στέγη του εργαστηρίου του!

—Με χρυσάφι έστρωσε ο μπαμπάς σου το πεδίο άπογειώσεως του πλανητοπλοίου σας; ρωτά η Ντάινα κατάπληκτη.

«Ο Τάν χαμογελά.

—Δέν είναι χρυσάφι, άποκρίνεται. Είναι μιá άπλή ουσία που παράγεται από ένα ειδικό χώμα. Είναι κάτι που μοιάζει πολύ με την άσφαλτο που κατασκευάζουν τους δρόμους στη Γη, μόνο που το χρώμα του είναι κίτρινο.

—Τι καλά που θα ήταν, λέει ο Τζόε Μάρτιν με θαυμασμό, να μπορούσαμε να κουβαλήσωμε μερικά φορτώματα άπ' αυτό το χώμα στην Άμερική και να φιάχνουμε μερικούς τέτοιους κίτρινους δρόμους!

Μά ήδη έχουν φτάσει πιá έπάνω από το κίτρινο πεδίο. Τά δυο σκάφη του Διαστήματος γέρνουν προς τα κάτω και άρχίζουν να κατεβαίνουν για να προσγειωθούν. Μέσα σε λίγα λεπτά, έχουν άκουμπήσει πάνω στο φλοιό του Βάα και μένουν άκίνητοι. Οί άστροναύτες μας που βρίσκονται μέσα

στο «Σύμπαν Ι» έτοιμάζονται να άνοιξουν τις πόρτες και να βγούν έξω. «Ο Τάν τους προλαβαίνει, φωνάζοντας από τον πομπό του δεύτερου σκάφους:

—Δέν μπορεί κανείς να βγεί έξω έτσι, χωρίς πανοπλία!

—Μά γιατί; ρωτά παραξευμένη η Ρένα. «Ο Βάα δέν έχει άτμοσφαιρικό άερα ίδιον

«...Ο Τζίπου το παίρνει στα χέρια και τρέχει προς το «Σύμπαν Ι».

μέ της Γης όπως μ'ας έχεις πεϊ;

—'Ακριθώς. Μή ξεχνάτε όμως πως οι πάγοι σκέπαζαν για δλόκληρους μήνες αυτό το μέρος και δέν έχουν ούτε δυο μέρες που έλυωσαν, όπως φαίνεται. 'Ο πρώτος που θά πατήση τὸ πῶδι του ξέω θά πάθη ασφαλῶς κρουσπαγήματα. Καλύτερα είναι νά φορέσωμε δλοι τὶς στολές με τὴν ἐσωτερικὴ θέρμανσι.

Χωρίς ἄλλη ἀντίρρηση οἱ δυο κοπέλλες καὶ ὁ Τζέι που πηγαίνουν νά φορέσουν τὶς στολές τους. 'Ο Τζέι Μάρτιν φαίνεται μελαγχολικός.

—Μπορεῖς νά πηγαίνης κι' ἐσύ, Τάν, μαζί με τοὺς ἄλλους; λέει στὸν νεαρό φίλο του. Μή ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ εἶμαι φυλακισμένος ἐδῶ μέσα. Θά σὰς περιμένω νά γυρίσετε!

'Ο Τάν σκύβει τὸ κεφάλι του με στενοχώρια. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Τζέι που ξαναλέει γεμάτος ἐκπληξι:

—Τι τρίβολος εἶναι πάλι αὐτό τὸ μπλε φωτάκι που ἀναψε ἐκεῖ πέρα;

Σηκώνει τὰ μάτια καὶ βλέπει πάνω σ' ἕνα καντράν με διάφορα κουμπιά· καὶ διακόπτες νά ἀναβοσθύνῃ ἕνα μπλε φωτάκι. Πλησιάζει πὸ κοντὰ με περιέργεια. Τὸ φωτάκι αὐτὸ βρίσκεται στὴν κορυφὴ ἑνὸς μοχλοῦ. 'Ο Τάν με μιὰ παράξενη λάμψη στὰ μάτια πιάνει ἀπότομά αὐτὸν τὸν μοχλὸ καὶ τὸν κατεβάζει. Καὶ τότε ξαφνικά ἀκούγεται ἕνας

ἐλαφρὸς θόρυβος. Τὸ ὑπερκόσμιό ἀγόρι τρέχει στὴν πόρτα τοῦ «αἰρλοκ» (*) πού εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ κυττάζει πρὸς τὰ ξέω με γουρλωμένα τὰ μάτια.

—'Η ἐξωτερικὴ πόρτα εἶναι ἀνοιχτὴ κύριε Μάρτιν, μουρμουρίζει κατὰπληκτός. Δέν ὑπάρχει κανεὶς φυλακισμένος πιά!

'Ο Τζέι πετάγεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται κι' αὐτὸς στὴν εἰσοδο τοῦ «αἰρλοκ» καὶ κυττάζει ξέω. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως κι' ἐκεῖνός κι' ὁ Τάν αἰσθάνονται ἕνα παγωμένο ρίγος νά τοὺς διαπερνᾷ. 'Ο Τάν με γρηγοράδα ξαναθεάζει τὸν μοχλὸ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα κλείνει.

—Κοντέψαμε νά παγώσωμε! λέει χαμογελώντας. Πρέπει νά φορέσωμε τὶς πανοπλίες με τὴν ἐσωτερικὴ θέρμανσι καὶ ὕστερα νά τολμῆσωμε νά ἀνοίξωμε καὶ νά ργούμε. Τώρα πού ξέρομε ἀπὸ ποῦ ἀνοίγει ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα...

—Διάβολε! μουγκρίζει ὁ Τζέι Μάρτιν διακόπτοντάς

(*) «Αἰρλοκ»: "Ὅταν ἕνα διαστημόπλοιο προσγειώνεται σὲ πλανήτη πού δέν εἶναι βέβαιο πὸς ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα καὶ ἀνοίξει ἡ ἐξωτερικὴ του πόρτα, ὅλο τὸ πολύτιμο ὄξυγόνο του θά χυθῇ στὸ διάστημα. Γιά τοῦτο στὰ πλανητόπλοια ὑπάρχει ἕνα ἐνδιάμεσο στεγανὸ δωμάτιο τὸ ὁποῖο εἶναι ἀδειο ἀπὸ ὄξυγόνο καὶ σταν κλείσει ἡ ἐξωτερικὴ, τότε συγκοινωνεῖ με τὸ κύριο σκάφος. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ λέγεται «αἰρλοκ».

τον. Το ξέρομε! Ναι, το ξέρομε, αλλά πώς; Ποιός είναι αυτός που άκουει και καταλαβαίνει όσα λέμε και φροντίζει να κάνει όλα μας τα κέφια; Είναι έχθρος; Άδύνατον! Είναι φίλος; Τότε γιατί δεν παρουσιάζεται να τον δούμε και να τον ευχαριστήσωμε για όλα αυτά;

Ο Τάν χαμογελάει με το ξέσπασμα του μεγάλου του φίλου.

—Γιατί, λέει ήρεμα. Γιατί άπλουτοτατα μπορεί να μη είναι έδω!

Τώρα είναι που ο Τζόε Μάρτιν γουρλώνει τα μάτια του τόσο που κοντεύουν να του πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους.

—Νά μη είναι έδω! Ξεφωνίζει σαν τρελλός. Και που μπορεί να είναι λοιπόν, αν δεν είναι έδω;

—Στόν πλανήτη του!

—Στόν πλα!!!

Ο Τζόε Μάρτιν δεν μπορεί να συνεχίση περισσότερο. Ένας κόμπος κάθεται στόν λαιμό του και τον πνίγει. Τα μάτια του εκφράζουν όλη την άπορία που τον βασανίζει αλλά η γλώσσα του έχει μπερδευτεί ανεπιανόρθωτα από τη φόρα που είχε πάρει για να ξεφωνίση.

Ο Τάν γελώντας του φέρνει τη στολή του με την έξωτερική θέρμανση και τον βοηθά να την φορέση. Ο Τζόε καταφέρνει επί τέλους να ξαναβρῆ τη μιλιὰ του.

—Μά δεν σου καίγεται καρ-

φάκι έσένα για όλα αυτά; Ξεφωνίζει. Βρίσκεσαι πάνω σε ένα μυστήριο που δεν μπορείς να του δώσεις καμιά εξήγησι κι όμως φαίνεσαι σαν να μη σ' ενδιαφέρει καθόλου!

—Άκουστε: αποκρίνεται το υπερκόσμιο άγόρι. Έχομε να κάνωμε με ένα "Ον που είναι δυνατότερο από μας. Το ευτόχιμα σ' αυτή την περίπτωση είναι που δεν μας φέρνεται έχθρικά, αλλά αντίθετα φαίνεται να μας βοηθά σε όλες τις δύσκολες στιγμές μας. Λοιπόν δεν έχομε παρά να πάωμε να το σκεπτόμαστε! Τη στιγμή που θα το θελήση αυτό, θα φανερωθῆ σ' έμας. Τότε ύλα το μυστήριο θα πάψη να ύπαρχη πιά και όλες μας οι άπορίες θα λυθούν. Με βοηθάτε να φορέσω κι' εγώ την πανοπλία μου για να βγούμε έξω στόν Βάα;

Ο Τζόε δεν ξέρει τι να πῆ και γι' αυτό άρκείται να βοηθήση τον νεαρό φίλο του. Από μέσα του όμως ο πράκτωρ της "Εφ Μπλ" ΑΙ δεν τὰ βρίσκει τόσο άπλασ' όλα. Έκείνος θέλει να συναντήση αυτό το "Ον που έχει γίνει προστάτης τους και να του σφιξη με εύγνωμοσύνη το χέρι — αν έχει χέρι!

Ο ΤΖΙΠΣΥ.. ΠΙΛΟΤΟΣ ΚΑΙ Η ΡΕΝΑ.. ΦΑΝΤΑΣΜΑ!

Ο ΠΡΟΘΑΛΑΜΟΣ των εργαστηρίων είναι πλημμυρισμένος με νερά. Εύτυχως όμως το νερό δεν έχει προχωρήσει παράμεσα. Ή έσω

τερική μεταλλική πόρτα που οδηγεί μέσα στο καθ' έαυτου εργαστήριο, είναι απόλυτως στεγανή. Ο Τάν ανυπομονώντας να δη αν διατηρηται το θαυμαστό επιστημονικό κέντρο του πατέρα του, μπαίνει πρώτος εκεί μέσα πριν ανοίξη την στεγανή πόρτα, με τον δικό του καταπληκτικό τρόπο. Σχεδόν άμέσως ξαναεμφανίζεται μπροστά στους συντρόφους του γεμάτος χαρά.

—Ούτε μιχ σταγόνα νερό δεν έχει περάσει εκεί μέσα! φωνάζει. Τίποτα δεν έχει καταστραφεί! Όλα τα υπέροχα μηχανήματα είναι γερά. Θα μπορούσαμε να μεταφέρουμε στο «Σύμπαν Ι» αρκετά χρήσιμα πράγματα!

—Και γιατί τα αφήσατε έξω και δεν τα πήρατε μαζί σας όλ' αυτά; ρωτά με απορία ο Τζόε.

—Το πλανητόπλοιο το δικό μας ήταν πολύ μικρό, αποκρίνεται το υπερκόσμιο άγούρι. Δεν χωρούσε παρά ελάχιστα πράματα κι' έμας τους δυό. Ο πατέρας δεν προλάβαινε

να κατασκευάση μεγαλύτερο σκάφος αν ήθελε να το έχη τελειωμένο όταν θα περνούσαμε κοντά στην τροχιά της Γης.

—Και τώρα; Πώς θα μπούμε εκεί μέσα; ρωτά ή μικρή έλληνοπούλα ανυπόμονα.

—Υπάρχει ο μηχανισμός που την ανοίγει, λέει ο Τάν. Όμως πιο πριν πρέπει να βγάλουμε όλα αυτά τα νερά που είναι έξω μέσα στον προθάλαμο για να μη χυθούν μέσα στο εργαστήριο και καταστρέψουν τα μηχανήματα.

—Και πώς θα βγάλουμε τα νερά;

—Πρέπει να ανοίξωμε ένα αλάκι για να χυθούν από εκεί έξω.

Ο Τζόε Μάρτιν χαμογελά. Βγάζει το πιστόλι των άκτινων από τη θήκη της ζώνης του και σημαδεύει τη γη στην έξωτερική πόρτα.

—Θα σας ανοίξω ενώ είναι αλάκι και στα γρήγορα! μουρμουρίζει.

Και πριν κανείς προλάβει να τον σταματήσει, ποτή το κουμπι που έχει το πιστόλι αντί για σκανδάλη. Η κοκκινωπή ακτίνα που πετιέται από την κάννη του, γλύφει το έδαφος της πόρτας. Μια τρομερή φλόγα ξεπετάγεται και το πέτρινο δάπεδο παίρνει φωτιά και αρχίζει να λιώνει. Ένα μεγάλο αλάκι σχηματίζεται ως δια μαγείας και από μέσα του τα νερά που έχουν λιμνάσει στον προθάλαμο όρμουν έξω με παφλασμό. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο τε-

λευταίος αυτός έχει άδειάσει τόσο όσο δεν υπάρχει πια κίνδυνος αν ανοίξουν την κλειδωμένη πόρτα του έργαστηρίου.

—Μπορείτε να περάσετε τώρα! λέει ο Τζοε Μάρτιν καταρώνοντας και ξαναθάζει το πιστόλι στη θήκη του.

Ο Τάν γεμάτος άτυπομονησία, τρέχει στο μέρος όπου υπάρχει ο μηχανισμός που άνοιγει την πόρτα. Πιάνει έναν μικρό μοχλό και τον τραβά. Ο μοχλός όμως δεν κατεβαίνει. Από τα νερά που τον είχαν κατακλύσει έχει σκουριάσει κι είναι κολλημένος.

—Στάσου να ξρθω εγώ! φωνάζει ο Τζοε Μάρτιν.

Ο πράκτωρ της "Εφ Μπι" Άι έχει τρομερή δύναμη. Αρπάζει τον μοχλό και τα σιδερένια χέρια του τον τραβούν με όρμη προς τα κάτω. Ένα δυνατό «κράκ» ακούγεται και ο μισός μοχλός του μένει στα χέρια, χωρίς και πάλι να έχει κατεβή.

Ο Τάν χαμογελά με την τρομερή στενοχώρια που ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του Τζοε.

—Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέστε λέει, θα εφάρμοσωμε πάλι την ίδια μέθοδο που εφάρμοσαμε και για τα νερά.

Τραβάει το πιστόλι του και στρέφει την κάννη του καταπάνω στη μεταλλική πόρτα. Η κόκκινη ακτίνα πετιέται για μιτ ακόμα φορά και δλόκληρη η πόρτα τυλίγεται μέσα σε μιτ τρομερή λάμψη. Όταν η

λάμψη αυτή σβύνει πιά, μιτ πελώρια τρύπα έχει άνοιξει πάνω στο παχύτατο μέταλλο της πόρτας, από την οποία χωράνε να περάσουν εύκολα μέσα. Χωρίς περισσότερο χασομέρι περνούν ένας-ένας και σε λίγα δευτερόλεπτα βρίσκονται όλοι μέσα εκεί όπου

«...Το πελώριο πλανητόπλοιο αφήνει πίσω του τον φλοιδ του Βάα και τι νάζεται με τη μύτη προς τον ούρανό».

χρόνια τῆς ζωῆς του, μαθητεύοντας στὸν σοφὸ πατέρα του. Τὸ ἐργαστήριο τοῦ Λούθ εἶναι ἕνα θαῦμα ἐπιστημονικῆς τελειότητος. Τὰ παιδιά καὶ ὁ Τζόε μὲ τὴ Ντάινα μ' ὄλο πού δὲν ξέρουν οὔτε ἐνὸς τῆ σημασία ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα πού βρ.σκονται ἐκεῖ μέσα, ὡστόσο γουρλώνουν τὰ μάτια τους διάπλατα ἀπὸ τὸν θαυμασμό καὶ μόνο πού τὰ βλέπουν. Κάτι πελώριες μηχανές γεμάτες πολύχρωμες λυχνίες, ἕνα ρομπὸτ στὸ σχῆμα ἐνὸς ἀνθρώπου πού στέκει σὲ μιὰ γωνιά καὶ τὸ στήθος του εἶναι γεμάτο κομπιὰ καὶ διακόπτες, μικρότερα μηχανήματα, πομποί, δέκτες κί' ενα σωρὸ ἄλλα πού κανεὶς δὲν θὰ ἤξερε νὰ πῆ τί ἦταν.

— Τί θαύματα! μουρμουρίζει ἡ Ρένα. Καὶ νὰ μένουν ἐδῶ μέσα θαμένα τόσον καιρὸ κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους!

— Νὰ τὸ μηχανήμα πού σὰς ἔλεγα; φωνάζει ὁ Τάν καὶ δείχνει μιὰ μικρὴ παράδοξη μηχανή. Μ' αὐτὸ ξμαθαίς τίς γίνινες γλώσσες πού ξέρω! Ὅταν ἀκούει μιὰ ὁμιλία σὲ ὀποιαδήποτε γλώσσα, τὴ μεταφράζει αὐτόματα στὴ γλώσσα τῆ δικῆ μας! Ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς καταλαβαίνει τὴ σημασία τῆς καὶ τὴν καταγράφει στὴ δική μας γλώσσα. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ μεταφράσῃ ἀκόμα κί' ἐκεῖνο πού λέει ἕνας σκύλος ἢ μιὰ γάτα ἢ ὀποιοδήποτε ζῶο.

Ὅλοι κυττάζουν μὲ θαυμασμό τὸ ὑπέροχο μηχανήμα.

Ποῖ ἔκδηλωτικός δὴμος ἀπ' ὄλους εἶναι ὁ μικρὸς ἀραπάκος. Βγάζει μιὰ φωνὴ καὶ ὀρμᾷ πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ παίρνει στὴν ἀγκυλιά του καὶ κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἐξοδὸ.

Ὁ Τζόε Μάρτιν σκασμένος στὰ γέλια τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Γιὰ πού τὸβαλες; τὸν ρωτᾷ.

— Τζίπους πάει αὐτὸ τὸ μηχανήμα «Σύμπαν Ι», ἀποκρίνεται μὲ γουρλωμένες τίς μάταρες του. Τζίπους πολὺ χρειάζεσαι αὐτὸ μηχανήμα! Τζίπους ἔχεις μικρὸ-μαῦρο γάτο ὄνομα Πιπίνος! Πολλές φορές αὐτὸς Πιπίνος λέει Τζίπους πολλὰ πράματα, Τζίπους δὲν μπορεῖς καταλαβαίνει καθόλου. Τώρα μ' αὐτὸ μηχανή Τζίπους ξέρεις ὄλα ἐκεῖνα λέει αὐτὸν Πιπίνος καὶ ἀπαντᾷς αὐτόν! Ἀλήθεια, Μᾶσα Τάν! Μπαμπά σου λείπει ἀκόμα μὲτὰ μηχανή! Μὲ ποῖο μηχανή, Πιπίνος καταλαβαίνει καὶ ἐκεῖνα θέλει τῆς Τζίπους σ' αὐτόν:

«Ὅλοι ξεκαθίζονται στὰ γέλια μὲ τὴν ἐξωφρενικὴ ὀπορία τοῦ ἀραπάκου. Ὡστόσο ὁ Τζόε τὸν ἀφήνει.

— Πήγανέ τῆ στὸ «Σύμπαν Ι», τοῦ λέει; ἀλλὰ πρόσεχε νὰ μὴ τὴ σπάσης!

— Τζίπους προσέξης πολὺ — ἀποκρίνεται αὐτὸς μὲ σοβαρότητα, γιὰτί ἄμα Τζίπους σπάσεις, ὕστερα δὲν μπορεῖς καταλαβαίνει τί λὲς αὐτόν Πιπίνος!

—Εμπρός, λοιπόν, λέει ο Τζόε, καθώς ο άραπάκος φεύγει από την πόρτα. “Ας αρχίσουμε να κουβαλάμε τα διάφορα χρήσιμα μηχανήματα στο «Σύμπαν Ι». Έσού, Τάν, θά μās λές ποιὰ είναι τα πράματα που πρέπει να πάρουμε.

—Μακάρι να μπορούσαμε να τα πάρουμε και όλα! μουρμουρίζει ο Τάν και ξαφνικά τα μάτια του λάμπουν.

—Πριν όμως αρχίσουμε το κουβάλημα, λέει, ας κάνουμε πείραμα αν τα μηχανήματά μας δουλεύουν και δεν έχουν πειραχτεί από την ύγρασία. Ρένα, έρχεσαι μιά στιγμή εδώ;

—Η Έλληνοπούλα πλησιάζει κοντά του.

—Ξαπλώσου εκεί πάνω! λέει ο Τάν και της δείχνει ένα μεταλλικό επίπεδο που είναι όμως γεμάτο δόλοκληρο με τρύπες και μέσα στις τρύπες αυτές διακρίνονται πολύχρωμες λυχνίες.

Η έλληνοπούλα άφοβα ξαπλώνεται εκεί που της λέει το υπερκόσμιο άγγορι, ενώ η Ντάινα και ο Τζόε παρακολουθούν με πολύ μεγάλη περιέργεια και καθόλου άησυχία. Έχουν όλοι απόλυτη έμπιστοσύνη στον Τάν για να άνησχήσουν για τίποτα.

—Το μηχανήμα αυτό, εξηγεί ο τελευταίος αυτός με ήρεμη φωνή, είναι ένας μεγάλος Φυσικό-ήλεκτρονικός Μεταλλάκτης. Οι ιδιότητές του είναι θαυματοργές, όπως θά ξεακριβώσετε σύντομα, αρκεί

όπως σās ξανάπα να μην έχη πάθει καμμία βλάβη, πράγμα όμως που δεν φανταζομαι για τί το εργαστήριο του πατέρα έχει τέλεια άπομόνωσι. Λοιπόν ας δοίμε πρώτα τη γεννήτρια ένεργειας, Ωραία. Είναι γεμάτη. Λοιπόν, μπορούμε να αρχίσουμε!

Με τα λόγια αυτά ο Τάν πλησιάζει τη Ρένα. Της θάζει τα χέρια μέσα σε κάτι ειδικές μεταλλικές θήκες που υπάρχουν πάνω στο επίπεδο στο όποιο είναι ξαπλωμένη. Σε μιά άλλη θήκη της θάζει το κεφάλι. Τέλος από ένα μηχανήμα που θρίσκεται στημένο στον τοίχο, κατεβάζει κάτι που μοιάζει σαν μιά μεγάλη λάμπα, επάνω από το κεφάλι της έλληνοπούλας.

Όλοι παρακολουθούν άμλλητοι τις κινήσεις του υπερκόσμιο άγγοριού. “Όσο για τον Τάν, εκείνος ρίχνει ακόμα μιά ματιά αν όλα είναι εν τάξει και μετά κατεβάζει έναν διακόπτη στο μηχανήμα του τοίχου. Μετά απ’ αυτό κατεβάζει και δεύτερον και ύστερα πατά μερικά κουμπιά. Παρακολουθεί με πολύ μεγάλο ένδιαφέρον κάτι ρολόγια και θερμόμετρα που υπάρχουν μπροστά του μέσα σ’ ένα ταμπλώ.

Γυρίζει και κυττάζει τον Τζόε και τη Ντάινα.

—Τη στιγμή αυτή η Ρένα είναι νεκρή! τους λέει σοβαρά. Η θερμοκρασία της είναι εκατόν ογδόντα βαθμοί κάτω από το μηδέν!

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΣΑΣ

• ΤΑΝ •

Ούτε ο Τζόε ούτε η Ντάινα μπορούν να συγκρατήσουν μια κραυγή φρίκης. 'Ο Τάν χαμογελά'

—Μην ανησυχείτε! λέει σοβαρά. Θα αναστηθῆ πάλι και όταν δῆτε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Φυσικο-ἠλεκτρονικοῦ Μεταλλάκτη ἐπάνω της, τότε θὰ θέλετε νὰ περάσετε κι' ἐσεῖς ἀπ' αὐτὸ τὸ στάδιο. Κάντε μόνο λίγη ὑπομονή. Χρειάζονται περίπου δέκα λεπτὰ ἀκόμε!

Κανείς δὲν μιλά πιά. Τώρα τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ντάινας καὶ τοῦ Τζόε ἔχει κορυφωθεῖ καθώς ἡ ἀγωνία ἔχει τρυτῦσει στὶς καρδιές τους.

«Κι' ὄν τὸ μηχανήμα ἔχει πράγματι πάθει κάτι ἀπὸ τὴν ὑγρασία ὅπως φοβώτανε στὴν ἀρχὴ ὁ Τάν», σκέπτονται «καὶ δὲν λειτουργεῖ καλά, τότε τί θὰ ἀπογίνῃ ἡ μικρὴ ἑλληνοπούλα, ἡ ἀγαπημένη ὄλης τῆς συντροφιάς;».

Ὅχι νὰ ρωτήσουν τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, ἀλλὰ οὔτε οἱ ἴδιοι δὲν θέλουν νὰ τολμή-

σουν νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία κυττάζουν μὲ τὸ κερῆνιο πρόσωπο τῆς Ρένας καὶ μιὰ τὰ ρολόγια τους ὅπου τὰ λεπτὰ ἀργοῦν σὰν ὄρες νὰ περάσουν καὶ οἱ δεῖχτες τους μοιάζουνε κολλημένοι.

Εὐτυχῶς ὅτι τὸ μηχανήμα φαίνεται νὰ ἐργάζεται ἐν τάξει. Οἱ λυχνίες μὲ τὰ διάφορα χρώματα ποὺ θρῖσκονται στὸ ἐπίπεδο πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι ξαπλωμένη ἡ Ἑλληνοπούλα, αναθοσοῦνουν συνεχῆ. Ἐπίσης ἡ λάμπα ποὺ θρῖσκει: πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἀλλάζει διαρκῶς τὸν χρωματιστὸ φωτὸς τῆς. Ἐνα μελωδικὸ θούϊσμα ἀκούγεται νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πελώρια μηχανὴ ποὺ τρέμει ἐλαφρά. Καὶ ὡς ἐκεῖνα τὰ χρωματιστὰ φῶτα ποὺ τρεμοσβύνουν, δίνουν μὲ φαντασμαγορικὴ καὶ ὑποβλητικὴ ἐμφάνισι σὲ ὅλες τὸ ἐργαστήριον ποὺ κάνει τίς καρδιές τοῦ Τζόε καὶ τῆς Ντάινας νὰ σφίγγονται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Καμμιά φορὰ τὰ δέκα λεπτὰ περνοῦν. Ὁ Τάν ἀρχίζει πάλι νὰ γυρίζῃ πρὸς τὰ πίσω ὄλα τὰ κουμπιά, τοὺς μοχλοὺς καὶ τοὺς διακόπτες ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς τώρα. Τὰ φωτάκια σβύνουν ὄλα καὶ ἡ λάμπα γυρίζει στὴ θέση τῆς. Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι πηγαίνει κοντὰ στὴ Ρένα καὶ τῆς λύνει τὰ χέρια καὶ τὸ κεφα-

ΚΑΛΗ ● ● ●
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

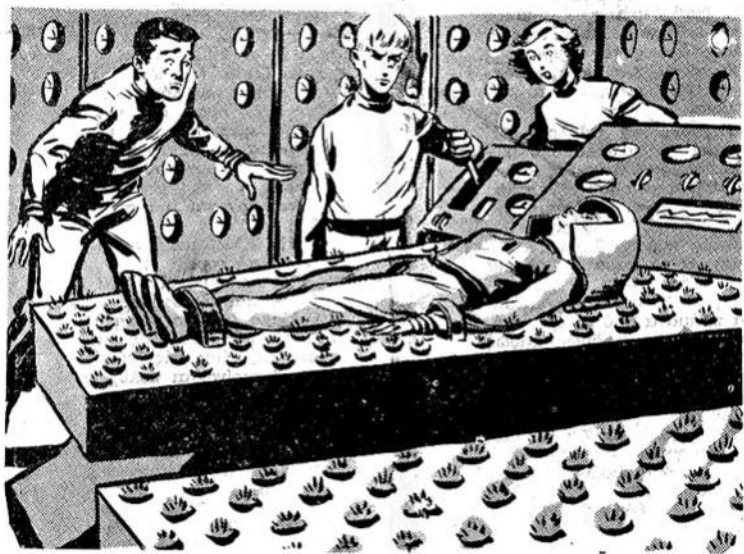
λι. Ἡ κοπέλλα φαίνεται πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία της καὶ τοῦ χαμογελαῖ.

— Λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ ἡρεμα Πῶς πῆγε τὸ πείραμα;

Ἰὸ Τὰν χαμογελαῖ κι' αὐτὸς εὐχαριστημένος.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξακριβώσω-
με ὅλοι μαζί! λέει παράξε-

ΣΑΣ ● ● ●
● ΕΥΧΕΤΑΙ

— Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Ρένα εἶναι νεκρὴ!, λέει ὁ Τὰν σοβαρά.

ΚΑΙ ● ● ●
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

να. Σήκω τώρα από κει...

Ο Τζόε Μάρτιν έχει χάσει την υπομονή του.

—Μά δέν θά μάς πής λοιπόν, τί είδους πείραμα ήταν αυτό που έκανες; μουρμουρίζει γκρινιάρικα. Δέν βλέπω καμιά αλλαγή πάνω στη Ρένα!

—Θά σάς εξηγήσω άμέσως μείνετε ήσυχος, κύριε Μάρτιν, λέει ο Τάν πάντα χαμογελαστά. Τό πείραμα αυτό ήταν...

Μά δέν προχωρεί περισσότερο. Σταματά άπότομα και τά αυτιά του τεντώνονται ξαφνικά σαν τή αυτιά ένός λαγωνικού. Τά μάτια του γουρλώνουν με τρόμο.

—Τί συμβαίνει; ρωτά ο Τζόε Μάρτιν ξαφνιασμένος.

—Μά δέν άκούτε λοιπόν; φωνάζει τό υπερκόσμο άγόρι. Είναι οι πύραυλοι του «Σύμπαν Ι» που μπαίνουν σέ λειτουργία. Τό πλανητόπλοιο μάς φεύγει!

Με πρόσωπα που έχουν χλωμιάσει νεκρικά άπό την άγωνία και καρδιές σφιγμένες, όρμουν και οι τέσσερις πρós την πόρτα του εργαστηρίου του Λούθ.

Ο ΤΖΙΠΣΥ φεύγοντας άπό τό εργαστήριο του Λούθ με τή μηχανή που του έδωσε ο Τάν στα χέρια, χοροπηδάει άπό τή χαρά του. Σ' όλον τόν δρόμο κάνει σχέδια πώς θά πάρη στα χέρια του τόν άγαπημένο του Πίπνιο μόλις ξαναγυρί-

σουν στη Γή και θά κάτση νά εξηγή μ' εκείνο τό σατανικό μηχανήμα δάσ' όσα θά του λει ό γάτος του.

Φθάνει στο «Σύμπαν Ι», άνεβαίνει άπό την έξωτερική σκάλα του και μπαίνει μέσα. Ο διαβολεμένος άραπάκος έχει μάθει πιά όλους τούς άπλους άλλως τε χειρισμούς που χρειάζονται γι ανά άνοιγοκλείνει πόρτες και τά παρόμοια.

Περνάει τό «αίρλοκ» και μπαίνει στον θάλαμο διακυβερνήσεως κλείνοντας πίσω του την πόρτα του τελευταίου αυτού. Πηγαίνει γραμμή γιά την άποθήκη νά αφήση τό μηχανήμα πού κουβαλάει. Πραγματικά τό παρατάει σέ μία γωνιά και κάνει νά επιστρέψη γιά νά κουβαλήση κι' άλλα πράματα άπό τό εργαστήριο. Ξαφνικά όμως καθώς στρίβει, τό μάτι του πέφτει στο δοχείο με τή μαρμελάδα. Τό βλέμα του άραπάκου γυάλιζει άπό τή λαίμαργία. Τό στομάχι του αρχίζει άμέσως νά τόν καλή έπιτακτικά νά πάη κοντά σ' εκείνο τό κουτί τής μαρμελάδας. Ήπειδή λοιπόν όπως ξαίρει ο καθένας ένα κουτί με μαρμελάδα είναι τό πιό άκαταμάχητό πρόγμα που ύπάρχει σ' αυτόν τόν κόσμο γιά τόν Τζίπσυ, ο άραπάκος ξεχνάει στη στιγμή και τό εργαστήριο του Λούθ και τό κουβάλημα και θρίσκειτα δίπλα στη μαρμελάδα. Με ένα ειδικό εργαλείο άνοίγει τό κουτί και χώνει τό δάχτυ-

λό του μέσα για να τὸ θγάλη σὲ λίγο πασαλειμένο μὲ μαρμελάδα. Πλύφει τὸ δάχτυλό του καὶ τὸ προσωπὸ του γεμίζει ἀπόλαυσι. Παράτάει τὴν ἀποθήκη καὶ μὲ τὸ κουτὶ τῆς μαρμελάδας στὰ χέρια τρέχει καὶ τὴν ἀράζει στὴ θέσι τοῦ πιλότου μπροστὰ στὸ θάλαμο διακυβερνήσεως. Ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες γιατί θρίσκειται στὴ μύτη τοῦ πλανητόπλοιοι καὶ περιτριγυρίζεται ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ κουβουκλίου. "Ἐτσι μπορεῖ νὰ τρώῃ τὴ μαρμελάδα του καὶ νὰ ρεμβάζῃ κιόλας τὸ ὑπέραχ' τοπειό του. Βάα.. Ὁ Τζίψο εἶναι εὐτυχημένος αὐτὴ τὴ στιγμή. Τρώει τὴ μαρμελάδα του μὲ τὴν ὁποία ἔχει πασαλειφθῆ ὀλόκληρος καὶ κουνάει ταυτόχρονα τὰ πόδια του ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, γεμῆτος τεμπελιά. Καὶ τὸ κακὸ γίνεται τότε. Ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ: Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς φορές ποὺ τὰ πόδια του πᾶνε κι' ἔρχονται στὰ στραβά, τὸ παπούτσι τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιά σ' ἕνα διακόπτη καὶ τὸν κατεβάζει. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα τρομερὸ τράνταγμα τὸν πετάει κάτω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του ὅπως δὲν στηρίζεται καλά. Ὁ κολοσσιαῖος ὄγκος τοῦ «Σύμπαν Ι» τραντάζεται τρομερὰ πάνω στὴ θέσι του. Τρομοκρατημένος ὁ ἄρα πάκος ὀρμίζει καὶ κατεβάζει τὸν διακόπτη ποὺ εἶχε ἀνεβάσει μὲ τὴν κλωτσιά του. Δηλαδή αὐτὸ θέλει νὰ κἀνῃ ἀλ-

λά μέσα στὴ σάσιμάρα του κάνει λάθος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κατεβάσῃ καὶ δεύτερον μοχλὸ ποὺ βάζει σὲ λειτουργία καὶ τοὺς ὑπόλοιπους πυραύλους τοῦ διαστημοπλοίου. Τὸ «Σύμπαν Ι» τινάζεται μὲ τὴ αὐτὴ πρὸς τὸν οὐρανὸ.

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ

ποὺ οἱ τέσσερις ἀστροναῦτες θρίσκονται στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου θλέπουν τὸ πλανητόπλοιο τοὺς νὰ θγάη τρομερὲς φλόγες ἀπὸ τὴ θέσι του καθὼς ἑτοιμάζεται νὰ ἐξακοντισθῇ πρὸς τὸν οὐρανὸ.

— Θεέ μου! φωνάζει ἡ Ντάινα. Κάποιος μᾶς παίρνει τὸ «Σύμπαν Ι».

— Θὰ φύγῃ καὶ τὸ ἄλλο τὸ τὸ σκάφος καὶ θὰ μείνουμε μόνοι μας ἐδῶ πάνω! οὐρλιάζει κι' ὁ Τζόε καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται μονομιάς χλωμὸ σὰν νεκροῦ. Τὸ ὅτι μᾶς ἔφερε ἐδῶ στὸν Βάα τὸ ἀόρατο αὐτὸ "Ὀν ποὺ μὲ κρατοῦσε αἰχμάλωτο, ἦταν παγίδα γιὰ νὰ μᾶς κλέψουν τὸ «Σύμπαν Ι».

— Κι' ὁ Τζίψο; φωνάζει ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα ποὺ τὰ μάτια της γεμίζουν τρόμο. Ὁ Τζίψο; πῆρε τὸ μηχανήμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Τάν καὶ τὸ πῆγε στὸ «Σύμπαν Ι». Ἴσως

νάσαι ακόμα μέσα.

“Ολοι χλωμιάζουν στα λόγια της και κутτάζονται με τρόμο. “Ολοι τρέμουν στην ιδέα ότι μπορούν να χάσουν τον αγαπημένο τους άραπακο που τους κάνει πάντα να εύθυμοι στίς τραγικότερες στιγμές.

Και άκριθώς τότε το πελώριο πλανητόπλοιο, αφήνει πίσω του τον φλοιό του Βάα και τινάζεται με τη μύτη προς τον ουρανό ξερνώντας πίσω του φλόγες και κάπνους.

“Ο Τάν και ο Τζόε έχουν τραθήξει τα πιστόλια τους των άκτινων και τρέχουν προς το πλανητόπλοιο, αλλά εκείνη τη στιγμή σταματούν καθώς το βλέπουν να εγκαταλείπει τον φλοιό του Βάα και να όρμα προς το Χάος. “Η Ρένα και η Ντάινα που τρέχουν κι’ αυτές πίσω τους, σταματούν κι’ εκείνες με απογοήτευσι και τς πρόσωπά τους αλλοιώνοντα από την άγωνία.

“Η μικρή έλληνοπούλα κρφώνει τα μάτια της στο «Σύμπαν Ι» και μουρμουρίζει με σπαραγμό:

— Θεέ μου! “Ας μπορούσα να βρίσκωμαι μέσα στο πλανητόπλοιο για να βοηθήσω τον καυμένο τον Τζίπυ!

Και τότε με τα λόγια της αυτί γίνεται κάτι το καταπληκτικό: “Η Ρένα χάνεται ξαφνικά από τα μάτια του Τζόε της Ντάινας και του Τάν σαν να έχη άνοίξει η Γη και την

κατάπτε. (*) Με τον ίδιο μαγικό και έξωφρενικό τρόπο που έχουν συνηθίσει να βλέπουν τον Τάν να εξαφανίζεται!

“Ο Τζόε και η Ντάινα γουρλώνουν τα μάτια τους και τα βλέμματά τους γυαλίζουν επικίνδυνα σαν να χουν τρελλαθεί. Μάλιστα η δεύτερη δεν μπορεί να συγκρατήσει μια ύστερική κραυγή άγωνίας, ένα ουρλιαχτό τρόμου καθώς βλέπει την αγαπημένη της ξαδερφούλα να χάνεται από μπροστά από τα μάτια της.

“Όσο για τον Τάν αυτός είναι ο μόνος που δεν δείχνει καμμία ιδιαίτερη έκπληξι για το παράδοξο αυτό γεγονός. Και άποδεικνύεται πως δεν έχει καθόλου άδικο να μην όνησυχί, γιατί σε ελάχιστα δευτερόλεπτα όλοι άκουν την φωνή της μικρής έλληνοπούλας να άκούγεται μέσα στα άκουστικά τους χαρούμενη:

— Μην άνησυχείτε! “Ο Τζί που είναι έδω μόνος του! Αυτός έβαλε μπροστά το «Σύμπαν Ι». Φαίνεται θέλει να γίνη πιλότος! Μά... δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε ούτος! Πώς βρέθηκα έδω μέσα:

— Ρένα είσαι καλά; φωνάζει η Ντάινα με άγωνία.

— Θαυμάσια! λέει αυτή. Το μόνο που δεν μπορώ να κατολάβω είναι τί έπαθα, η πώς έγινε και βρέθηκα έδω πάνω.

— Φέρε το «Σύμπαν Ι» πι

*) Βλέπε εικόνα έξωφύλλου

σω! λέει ο Τάν χαμογελών-
τασμέ ανάκούφισι. Άφου δέν
συνέβη τίποτε κακό, όλα θά
ήπαν καλά και όλα θά τά κα
ταλάβετε στο τέλος! Φαντά-
ζομαι πώς σε λίγο όλοι μας,
άκόμα και ο τρελλο—Τζίπου
θά μπορούν νά πετυχαίνουν
αυτό που κατάφερες εσύ!

—Τί θές νά πής, Τάν; ξε-
φωνίζει ο Τζόε με γουρλωμέ-
να τά μάτια. Μήπως έννοιεις
ότι αυτό τó μηχανήμα που έ-
βαλες τή Ρένα τήν έκανε νά..

—Άκριθώς! λέει τó υπερ-
κόσμιο άγόρι. Σάς τó ειχα
πῆ *) πώς άν βρισκόμαστε
καμμιά φορά στα έργαστήρια
του πατέρα, θά μπορούσα νά
σας κάνω όλους σαν κι' έμέ-
να με μιά φυσικό—ηλεκτρονι-
κή επέμβασι του Μεταλλά-
κτου! Ήρθε ή ώρα νά γίνη
κι' αυτό. Καθώς ειδατε τó μη-
χάνημα δουλεύει θαυμάσια.
Τά αποτελέσματά του είναι έ-
ξαιρετικά. Σε λίγη ώρα κα-
νένα "Ον δσο κι' άν είναι ισχυ-
ρό δέν θά μπορή νά φυλακίση
κανένα άπο μάς!...

Ο Τάν δέν μπορεί νά συ-
νεχίση τά λόγια του. Καθώς
τό «Σύμπαν Ι» έπιστρέφει με
πιλότο τή Ρένα για νά προσ-
γειωθή μπροστά στο έργαστή-
ριο του Λούθ, κι' ένῶ ο Τζόε
και ή Ντάινα κυτάζονται
στά μάτια μή μπορώντας ά-
κέμα νά συνέλθουν άπό τήν
τρομερή έκπληξι για τά τε-

λευταία γεγονότα, τó πρόσω-
πο του υπερκόσμιου άγοριού
γεμίζει για μιά φορά με ζωη-
ρή άνησυχία και τά αυτιά του
τεντώνωνται σαν του λαγωνι-
κού.

Ο Τζόε παρατηρεί τόν νε-
αρό φίλο του με έκπληξι.

—Τί συμβαίνει, Τάν;

—Δέν άκούτε;

Κι' ο Τζόε και ή Ντάινα
γουρλώνουν τ' αυτιά και τά

«... Ένα τρήμερο τράνταγμα τόν πε-
τάνει κάτω...»

*) Διάβασε τó 6ο τεύχος του
ΤΑΝ με τόν τίτλο: «ΤΟ ΤΡΟΜΕ-
ΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ»

Μέ' τ'ο Ταχυδρομείο

Ι. ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΝ, Ν. Φιλαδέλφεια: Ευχαριστούμε για τὰ καλά σου λόγια. Στὸ 8ο τεύχος, ὅπως θὰ εἶδες, ἔχομε περισσότερο ἐξηγήσεις γιὰ τὸ «Δῶρο τῆς Πινάκοθήκης». Ἄν ὑπάρχη ἀκόμα τίποτε πού δὲν καταλαβαίνεις γράψε μίαν.

Χ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Κουκάκι: Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Μιά καὶ κάθεσαι στὴν Ἀθήνα, ἴσως θὰ μπορούσες νὰ περάσεις ἀπὸ τὰ γραφεία μας (Λέκκα 29, 4ος ὄροφος) νὰ σε γνωρίσουμε. Ὅσο γιὰ φέιγ-βολάν, ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει ἡ δυνατότης νὰ μοιράσωμε. Ζητοῦμε φίλους μας ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες.

Λ. ΚΟΡΩΝΗΙΟΝ, Αἰγάλεω: Ἐξηγήσεις δημοσιεύομε στὸ προηγούμενο τεύχος μας. Μήπως ἔχετε ἀκόμα ἀπορίες; Ἄν ναι, γράψτε μας.

ΔΗΜ. ΚΑΛΥΝΤΗΤΖΟΓΛΟΥ, Θεσσαλονίκη: Σὰς γράψαμε στὴ μία ἀπ' τὶς δύο διευθύνσεις σας καὶ τὸ γράμμα μας ἐπιτράφη μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ «ἀγνωστός». Σὰς γράψαμε καὶ στὴ δεύτερη καὶ τὸ γράμμα ἐπιστράφη πάλι. Τί συμβαίνει; Ἀπαντήστε μας.

Ι. ΚΑΡΑΒΕΛΛΑΝ, Χαλάνδρι: Διαβάστε μὲ προσοχὴ τὴν στήλη «ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ» καὶ ἐάν ἔχετε συμπληρώσει μιά ἀπὸ τὶς τρεῖς (3) σειρές πού γράφουμε, μπορεῖτε νὰ μᾶς ταχυδρομήσετε τὰ πορτραῖτα τῶν ἡρώων, μὲ τὸν τρόπο πού γράφουμε σ' αὐτὸ τὸ τεύχος. Ἐπίσης σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΣ ΘΑ ΤΙΜΑΤΑΙ ΠΕΝΤΕ (5) ΔΡΑΧΜΕΣ. ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΘΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΞΙΜΟ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΟΥΣ (7) ΕΠΤΑ ΔΡΑΧΜΕΣ, (5) ΔΡΑΧΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΞΙΜΟ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΚΑΙ (2) ΓΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΕΛΗ. ΕΠΙΣΗΣ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΘΑ ΣΤΕΛΛΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΧΡΗΜΑΤΑ «ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ» ΙΣΗΣ ΑΞΙΑΣ ΜΕ ΕΚΕΙΝΗΝ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΗ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΖΗΤΟΥΝ. ΟΣΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΛΗ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ «ΤΑΝ» ΚΑΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΣΤΕΙΛΩΜΕ ΘΑ ΜΑΣ ΕΣΩΚΛΕΙΟΥΝ ΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΛΕΙΠΕΙ 2 ΔΡΑΧΜΑΣ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ.

μάτια τους μὰ δὲν καταφέρνουν νὰ ἀκούσουν τὰ παραμικρὸ. Τὸ θῆγ'ορι δὴμος μὲ τὰ ἐκ πληκτικὰ προτερήματα δὲν μπορεῖ νὰ γέλασθῃ.

—Κι' δὴμῶς! μουμουρίζη μὲ τάραχῃ. Γίνεται κάτι τρομερό! Ἀκούω μιὰ ὑπόκωφῃ βοή νὰ ζυγώνη πρὸς τὸ μέρος μας...

—Τί δαίμονας μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτό; ρωτᾷε ὁ Τζόε ἀνήσυχος.

—Δὲν ξέρω! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΟΝ

ΕΝΩ ΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ἔτσι μὴ ξέροντας τί νὰ κάμουν, ἀκούγεται ξαφνικὰ σ' ἀκουστικὰ τους ἡ τρομαγμένη φωνὴ τῆς Ρένας:

—Πρὸς Θεοῦ! Γρήγορα! Κύριε Μάρτιν! Ντάινα Τάν! Τρέχατε στὸ ἄλλο πλανητόπλοιο καὶ φευγάτε ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα!

—Μὰ τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Τζόε ἀνήσυχος.

—Δὲν μπορεῖτε νὰ δῆτε ἀπὸ τῆ θέσι πού' ἐρίσκεστε! φωνάζει ἡ Ἑλληνοπούλα. Πίσω ἀπὸ τὸ λόφο πού' εἶναι μπροστά σας, ὑπάρχουν πανύψηλα βουνὰ γεμάτα πάγους. Ἐνας πελώριος χείμαρρος ἔρχεται ἀπ' αὐτὰ πρὸς τὸ μέρος σας! Σὲ μερικά λεπτὰ θὰ σᾶς ἔχη κουκουλώσει ἂν δὲν προλάβετε νὰ φύγετε! Μὴ στέκεστε

λοιπὸν ἄλλο! Δὲν ἀκούτε πού' οὐκ μιλάω;

—Ὁ Τζόε ἀρπάζει τὴν Ντάινα καὶ τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι.

—Γρήγορα! φωνάζει. Ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα!

—Ἐγὼ τρέχω μπροστὰ νὰ θάλω μπρὸς ὥστε μόλις φτάσετε νὰ ξεκινήσωμε! λέει ὁ Τάν καὶ καρφώνοντας τὰ μάτια του μπροστά του ἐξοφάνιζεται γιὰ νὰ βρεθῇ μέσα στὸ πλανητόπλοιο τοῦ μυστηρίου.

Ἐκεῖ κατεβάζει ὀρισμένους διακόπτες καὶ ἀνάθει τοὺς πυραύλους τὴν ἴδια στιγμή βλέπει μέσα ἀπὸ τὴν τηλεόραση ἕνα τρομερὸ κύμα νὰ καθυλάσῃ τὴν κορφή τοῦ λόφου καὶ νὰ κατηφορίζη ἀφρίζοντας σὰν Θεομηνία πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζόε καὶ τῆς Ντάινας πού' τρέχουν ξέφρενα νὰ φτάσουν στὸ πλανητόπλοιο.

—Γρήγορα! φωνάζει τρομαγμένος. Γρήγορα! δὲν θὰ προλάβετε!

Ἡ βοή ἔχει γίνει τώρα τρομερῇ. Τὸ κύμα πού' ἔρχεται καταπάνω στὸν Τζόε καὶ τὴ Ντάινα εἶναι παραπάνω ἀπὸ πεντακόσια μέτρα ψηλὸ καὶ παρασέρνει στὸ διάβα του ὀλόκληρους θεώρατος θράχους σὰν νὰ εἶναι μικρὰ χαλικάκια. Τρέχει κατακυλώντας μὲ φοβερὴ ταχύτητα.

Ἐδῦγχως δὲν τοὺς χωρίζουν παρὰ ἐλάχιστα μέτρα ἀπὸ τὸ ἀστρόπλοιο. Μόλις χύνονται μέσα στὴν πόρτα τοῦ «αἰρλοκ» καὶ πρὶν ἀκόμα τὴν κλείσουν πίσω τους, ὁ Τάν

κάνει τὸ πλοῖο τοῦ Διαστήματος νὰ τιναχθῆ ψηλά στὸν ἀέρα μὲ ὄλη τὴν ἔνταση τῶν πυραύλων του. Τὸ κύμα τῆς κολάσεως σκάζει κάτω ἀπ' τὸ σκάφος ἀνάμεσα σὲ διαβολομένους ἀφρούς, ποὺ τινάζονται τόσο ψηλὰ ὥστε τὸ περιλούουν καὶ ὀρμοῦν μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ ἀκόμα πόρτα τοῦ «αἶρλοκ». Μὲ τὴν ὄρμη τῶν ἀφρῶν τὸ πλανητόπλοιο τινάζεται ἀκόμα ψηλότερο σὰν ἓνα τιτάνιο χέρι νὰ τὸ χτύπησε μὲ δύναμη. Εὐτυχῶς ἡ ταχύτης ποὺ τοῦ δίνουν οἱ πυραυλοὶ εἶναι μεγάλη κι' ἔτσι προλαβαίνει νὰ χυθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ πρὶν τὸ ἀρπάξῃ τὸ κύριο κύμα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχει κέρδισει νιλιάδες μέτρα ὕψους καὶ δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς κίνδυνος.

Ὁ Τζόε καὶ ἡ Ντάινα ποὺ μάλιστα μπήκαν στὸ σκάφος το τελευταῖο αὐτὸ τινάχτηκαν στοὺς αἰθέρες, κυλίστηκαν μέχρι τὸ ἀπέναντι τοίχωμα τοῦ «αἶρλοκ» καὶ εὐτυχῶς ποὺ κατρακύλησαν πρὸς ἐκείνη τὴ μεριά γιατί ἂν κυλούσαν ἀπὸ τὴν ἄλλη πιθανὸν νὰ εἶχαν πέσει πάλι ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὁ Τζόε γλύτωσε μὲ κάτι ἐλαφριά γδαρσίματα, ἐνῶ ἡ Ντάινα χτύπησε τὸ κεφάλι τῆς σ' ἓνα σίδερο κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Ὁ Τζόε ποὺ πετάχτηκε ἀμέσως ὀρθιος κι' ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τοῦ «αἶρλοκ», τρέχει τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς λιπόθυμης μνηστῆ του καὶ τὴν παίρνει στὰ χέ-

ρια του. Τὴν ὀδηγεῖ μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως ποὺ βρίσκεται τὸ υπερκόσμιον ἀγὸρι. Ὁ Τάν ὅταν τοὺς βλέπει ἔτσι ἀνησυχεῖ. Ὁ Τζόε καταλαβαίνει τὴν ἀνησυχία του καὶ βιάζεται νὰ τὸν καθησυχάσῃ:

—Δὲν εἶναι τίποτε. Μικρὴ ἀπλὴ λιποθυμία. Τὸ πραγματικὸ ἀτύχημα ἔγινε ἐκεῖ κάτω!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα του ἔχει τιναχθῆ κυριολεκτικὰ στὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ἐκεῖνο κύμα ποὺ ἤρθε ἀπὸ τὴν πονύψηλα χιονισμένα βουνὰ μὲ τὸ λυώσιμο τῶν πάγων τους. Τίποτα δὲν ἔχει ἀπομείνει ἀπ' αὐτὸ ποὺ βρίσκεται κιάλας μέσα στὸ βυθὸ μιᾶς φουρτουνιασμένης θάλασσας, καμμιά πεντακοσαριά μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά της!

Ὡστόσο οἱ ἀστροναῦτες μας παρηγοριῶνται γρήγορα γιὰ τὸ ἀτύχημά τους. Τὰ δύο ἀστρόπλοια τρέχουν δίπλα —δίπλα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Βάα καὶ ὁ Τάν μὲ μάτια γεμάτα συγκίνησι ἀποχαιρετᾷ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν πλανήτη στὸν ὁποῖο γεννήθηκε.

Ἡ Ρένα ρωτᾷ μὲσω τοῦ πομποῦ τοῦ «Σύμπαν Ι» ἂν ὄλα πάνε καλά. Ἡ Ντάινα ἔχει συνέλθει καὶ δὲν ἔχει παρὰ ἐλαφρὸ πονοκέφαλο ποὺ ὅσο πάει καὶ τῆς περνάει.

—Κι' ὁ Τζίππου τί γίνεται ; ρωτᾷ ὁ Τάν. Νὰ τοῦ ἐκφράσῃς ὄλων τὶς εὐχαριστίες, Ρένα! Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸς νὰ βάλῃ μπροστὰ τὸ «Σύμπαν Ι» καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ τρέξουμε ἔ-

ξω κι' έσένα να βρεθής μέσα στο πλανητόπλοιο μας, θά είχαμε τώρα πνιγή δλοι μέσα στο έργαστήριο του πατέρα!

—'Ο Τζίπου ο φουκαράς ει- δε κι' έπαθε να συνέλθη από την τρομάρα του όταν εί- δε ξαφνικά μπροστά του! λέ- ει ή Ρένα γελώντας. Για να πώ όμως τη μαύρη αλήθεια, έγω τρόμαξα πολύ περισσότερο άπό άυτόν την πρώτη στιγμή! Έκει πού βρισκόμουν έξω στο ύπαιθρο και παρακο- λουθούσα τρελλή από τον τρό- μο μου το «Σύμπαν Ι» να φεύ- γη προς τον ουρανό, να βρε- θώ σε μιξ στιγμή μέσα στον θάλαμο διακυβερνήσεώς του, μου φάνηκε ότι είχα τρελλα- θή! Γρήγορα όμως κατάλα- θα τί είχε συμβή και κατάλα- θα τη μεταβολή που είχε γίνει σ' έμένα από τη στιγμή που μ' έβαλε ο Τάν σ' εκείνο το μηχάνημα! Τώρα μπορώ κι' έγω να ζητάω να βρεθώ κά- που και να βρίσκωμαι στ' α- λήθεια! Αισθάνομαι παράξε- να που ξέρω πώς έχω μιξ τέ- τοια δύνατοτητα. Με... Με φο- βίζει κιόλας λιγάκι! Κι' άκό- μα λυπάμαι που δέν προλάθα νε να μπουν κι' δλοι οι άλλοι σ' αυτό το μηχάνημα. Θάταν σπουδαία να μπορούσαμε δ- λοι να είχαμε αυτή τη δυνατό- τητα.

—Δέν πρέπει να στενοχωριέ- σαι γι' αυτό, καλή μου Ρένα! λέει ή Ντάινα σοβαρά. Αυτά τα πράματα δέν τω κανονίζει ούτε ο πολιτισμός ούτε ή εξέ- λιξις, ούτε ή δική μας έπιθυ-

μία. Τα κανονίζει κάποιος Άλλος που βρίσκεται πολύ ψηλότερα από μας! Έκείνος θέλησε να μπορέσης μόνο έσύ να άποκτήσης αυτή την υπερ- φυσική ιδιότητα...

—'Αλήθεια! φωνάζει ο Τζόε για ν' αλλάξει συζήτηση. Ξε- χάσαμε το πλάσμα μέσα στού όπο'ου το... «σπίτι» βρισκό- μαστε! Θαρρώ πώς άν δέν ύ- πήρχε αυτό το διαστημόπλοιο

κ—Καλώς ήρθατε στη Χώρα μου!»

ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ
10ο ΤΕΥΧΟΣ
ΚΛΕΙΝΕΙ
Ο 1ος ΤΟΜΟΣ
ΤΟΥ «ΤΑΝ»

για να τρέξουμε δλοι να σω-
θοῦμε τὴν τελευταία στιγμή,
οἱ πῖο πολλοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ
ὑπῆρχαμε τώρα γιὰ νὰ κουθεν-
τιάζωμε! Ἄλλος ἕνας ἀκόμα
λόγος γιὰ νὰ βροῦμε αὐτὸ τὸ
"Ὀν καὶ νὰ τὸ εὐχαριστήσω-
με γιὰ ὅσα ἔχει κάνει, γιὰ
μᾶς!

Τὴν ὥρα αὐτὴ γίνεται τὸ
πῖο καταπληκτικὸ γεγονός ἀ-
πὸ ὅλα ὅσα τοὺς ἔχουν συμ-
βῆ ἀπὸ τὴν στιγμή πὸ ξεκίνη-
σαν γιὰ νὰ γνωρίσουν τοὺς ἀ-
γνωστούς κόσμους πὸ αἰω-
ροῦνται στὸ Διάστημα. Μέσα
ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ ξένου
πλανητοπλοίου, ἀκούγεται
μιὰ παράξενη φωνὴ πὸ μιλά-
ει ἀπτοιστα ἀμερικάνικα. Κι'
ὅμως εἶναι φωνὴ πὸ δὲν μοι-
άζει νὰ βγαίνει ἀπὸ λαρυγγί
ἀνθρώπου, ἀλλὰ μάλλον ἀπὸ
μιὰ μηχανή. Εἶναι μεταλλικὴ
ἀλλὰ μὴ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχει ἀ-
γριο τόνο, ἀλλὰ κάτι σπῆν τὴ
μουσικὴ πὸ βγαίνει ἀπὸ τὶς
χορδὲς μιᾶς κιθάρας. Καὶ ἡ
φωνὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ μεγάφωνο
μεταδίδεται καὶ στὸν πομπὸ
τοῦ σκάφους τοῦ μυστηρίου
τοῦ ἴδιου σκάφους καὶ μὴ αὐ-
τὸν τὸν τρόπο ἀκούγεται ταυ-

τόχρονα τὴν ἴδια στιγμή καὶ
στὰ δύο πλανητόπλοια:

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λό-
γος νὰ εὐχαριστήσετε κανέ-
ναν! Εἶχα ὑποχρέωση νὰ σᾶς
πρόστατεύσω, ἀφοῦ παρὰ τὴ
θέλησί σας σᾶς ἔκλεισα μέ-
σα στὸ πλανητόπλοιο μου (*).
Αὐτὸ ὁμῶς ἔγινε ἀπὸ λάθος
γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν φταίει κανέ-
νας. Οὔτε ἐσεῖς, οὔτε ἐγώ,
ἀλλὰ ἡ Θεία Πρόνοια! Ἄν
ἔχετε πραγματικὰ περιέργεια
νὰ μὲ γνωρίσετε, ἀφήστε τὸ
πλανητόπλοιο μου νὰ τὸ ὀδη-
γήσω ἐγὼ μέχρι τὸν κόσμο
μου καὶ ἀκολουθήστε με μὲ τὸ
ἄλλο πλανητόπλοιο. Ἄν ὄχι,
προσγειώστε το σ' ἕνα ἄλλο
μέρος τοῦ Βάα καὶ ἀφήστε
το. Θὰ γυρίσῃ μόνου τοῦ σ' ἐ-
μένα ἐνῶ ἐσεῖς μὲ τὸ δικό
σας τὸ σκάφος εἶστε ἐλεύθεροι
νὰ πᾶτε ὅπου θέλετε. Εἶστε
ἐλεύθεροι νὰ πάρετε ὅ,τι ἀπό-
φασι θέλετε, μόνου νὰ κάνετε
γρήγορα.

Ἡ φωνὴ σταμάτησε καὶ
δὲν ξανακούστηκε. Ὁ Τζέε
ὁ Τᾶν καὶ ἡ Ντάινα κυττάζου-
ν ταὶ στὰ μάτια μὲ τρομερὴ ἐκ-
πληξί καὶ κάμπο δέος. Τὴν ἴ-
δια στιγμή μέσα στὸ «Σύμπαν
I» ἡ Ρένα κυττοῦσε μὲ τὸν ἴ-
διο τρόπο τὸν μικρὸ ἀραπάκο.
Ὅσο γιὰ τὸν Τζίπυ αὐτὸς
γουρλώνει τὰ ματάκια του μὲ
ἀπορία:

*) Διάβασε ὁ 10ο τεῦχος τοῦ ΤΑΝ
μὲ τίτλο: «ΠΕΡΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ
ΠΛΑΝΗΤΗΣ».

— Πώς έγινες έτσι φωνή, Μιάσα Τζόε; λέει άνησυχά. Μήπως αυτός από βιασύνη του κατάπιε καμιά σφυρίχτρα;

ΤΟ ΠΛΑΝΗ- ΤΟ ΠΛΟΙΟ

του μυστηρίου γιὰ μιὰ ακόμα φορά σχίζει τὸ Διάστημα μὲ ξέφρενη ταχύτητα. Ἀπὸ πῶς τὸ «Σύμπαν 1» τὸ ἀκολου-

θεῖ πάνω στὴν ἴδια τροχιά. Οἱ ἀστροναῦτες μας ἔχουν πάρει τὴν ἀπόφασί τους νὰ ἀκολουθήσουν τὸ μυστηριώδες πλανητόπλοιο. Κανείς δὲν ἔχει κανέναν φόβο γιὰ τὸ ἀόρατο "Ὀν πὸν τόσο καιρὸ τοὺς παρακολουθεῖ καὶ τοὺς βοηθεῖ στὶς δύσκολες στιγμὲς τους. Μόνο περιέργεια αἰσθάνονται ὅλοι. **Περιέργεια τόσο** δυνατὴ ὥστε οἱ ὄρες πὸν περνοῦν νὰ μὴ τοὺς φαίνονται καθόλου. Καὶ περνοῦν πολλὲς ὄρες. Τὸ ταξίδι τους στὸ Διάστημα εἶναι τὸ πῶς μακρὸ ἀπ' ὅσα ἔχουν κάνει μέχρι σήμερα, μ' ὄλο πὸν τὸ ξένο πλανητόπλοιο τραβᾷ τὸ «Σύμπαν 1» στὴ με γαλύτερη δυνατὴ ταχύτητα πὸν μπόρεῖ νὰ ἀναπτύξει. Μὲ τὰ γήινα εἰκοσιτετράωρα περνάει περισσότερο ἀπὸ ἕνας μῆνας. Ἀπὸ τὴ μέρα πὸν γιὰ πρώτη φορά ἀκούσαν τὴ φωνὴ τοῦ ἀοράτου "Ὀνος καὶ του ἀπάντησαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ φθάσουν στὸν «κόσμο του» γιὰ

νὰ τὸ γνωρίσουν, δὲν τὸ ξανάκουσαν πιά. Σ' ὄλο τὸ ταξίδι οὔτε μιὰ φορά δὲν τοὺς μίλησε ἀπὸ τὸ μεγάφωνο. Τὸ ἄστρο πὸν θὰ κατοικοῦσε τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ "Ὀν, βρισκόταν χαμένο μέσα στὰ βάθη τοῦ Γαλαξία.

Δὲν μετροῦν πιά τὸν χρόνο. "Ὀλων τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι στὸ πὸν θάνατι πάνω κάτω τὸ "Ἄγνωστο "Ὀν καὶ ὄλων οἱ συζητήσεις στρέφονται πάνω σ' αὐτὸ. Τὴν τριακοστὴ τριτὴ μέρα τοῦ ταξιδιοῦ τους, ὁ Τᾶν πρῶτος παρατηρεῖ πὸν κάποιος ἀπ' ὄλους τοὺς πλανῆτες πὸν διακρίνει στὴν τηλεόρασι, μεγαλώνει σταθερὰ μέσα σ' αὐτὴν, σημάδι πὸν τὸν πλησιάζουν ὀλοταχῶς. "Ὀλα τὰ ἄλλα ζητήματα ξεχνιοῦνται. Ὡς καὶ ὁ Τζίπου ακόμα ἔχει πᾶμει νὰ ἐπισκέπτεται τὴν ἀποθήκη τοῦ «Σύμπαν 1» ὅπου ὑπάρχουν τὰ κουτιά μὲ τίς μαρμελάδες του καὶ ἔχει κολλήσει μαζί μὲ τὴ Ντάινα πάνω στὴν θὸνη τῆς τηλεόρασι σέως.

Εἰκοσι ὄρες περίπου ακόμα πλησιάζουν τὸ ἄγνωστο ἄστρο καὶ τὸ βλέπουν νὰ μεγαλώνει μέσα στὴν τηλεόρασι τους.

—Εἶναι ἕνας κόσμος πελώριος! λέει ὁ Τᾶν μὲ θαυμασμό. Καὶ φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ κάτω ὅτι ἔχει ἀτμόσφαιρα!

—Πὸν μπορεῖς καὶ τὸ διακρίνεις αὐτὸ; τὸν ρωτᾷ ὁ Τζόε μὲ ἀπορία.

Τὸ πλανητόπλοιο πὸν ὀδηγεῖ καὶ τὸ «Σύμπαν 1» κατῆ-

—Είναι εύκολο. Δεν βλέπετε αυτές τις σκιές γύρω από τον δγκο του;

—“Ε, λοιπόν;

—Οί σκιές αυτές είναι τα σύννεφα που δεν μάζ αφήνουν να διακρίνωμε καθαρά την επιφάνεια του κόσμου αυτού. Για να υπάρχουν όμως σύννεφα δεν μπορεί παρά να υπάρχει και ατμόσφαιρα!

“Η ώρα περνά. Τα δυο σκόφι έχουν ζυγώσει τόσο που ή τηλεόρασις έχει γεμίσει πιά ολόκληρη από την επιφάνεια αυτού του πλανήτη. Σε λίγο μάλιστα δεν μπορούν να διακρίνουν μέσα σ’ αυτήν παρά μόνο ένα κομμάτι από την επιφάνειά του. Και ξαφνικά βρίσκονται μέσα στο άπλετο φως της ημέρας. Έχουν φτάσει στην ατμόσφαιρα του άγνωστου κόσμου. “Ο Τάν πετάγεται με τον γνωστό τρόπο του μέχρι το «Σύμπαν Ι» για να βοηθήση τη Ρένα στην προαγειώσί του. Ταυτόχρονα κάνει και μιá ανάλυσι του ατμοσφαιρικού αέρα με τα όργανα της ρουκέτας τους και αναγ-

ει στους συντρόφους του πώς ο αέρας αυτός δεν διαφέρει σχεδόν σε τίποτε από εκείνον της Γης, άρα μπορούν να βγούν άφοβα γιατί και ή θερμοκρασία έξω από τα πλανητόπλοια, μ’ όλο το τρομερό ύψος που βρίσκονται ακόμα δεν είναι παρά μόνο γύρω στο δύο υπό το μηδέν.

“Όλα τα νέα είναι ευχάριστα για τους αστροναύτες μας. Έκείνοι που βρίσκονται

υπό ξένο πλανητόπλοιο από την τηλεόρασι και ό Τάν με τη Ρένα και τον Τζίπου από το κρύσταλλο του «Σύμπαν Ι», θαυμάζουν τη θέα που απλώνεται κάτω από τα πόδια τους. “Ο κόσμος ετούτος είναι τόσο μεγάλος που ή γραμμή του ορίζοντά του δεν φαίνεται να κίνη την παραμικρή καμπύλη, αλλά είναι έντελώς εθθεία όταν την κυττάζουν με γυμνό μάτι.

Κάμποι και λαγκάδια διαδέχονται το ένα το άλλο με καταπληκτική ταχύτητα. “Ο πλανήτης αυτός φαίνεται να έχει όργιαστική θλάσθησι. Χιλιάδες χρώματα σχηματίζουν υπέροχα χαλιά πάνω στην επιφάνειά του. “Όταν όμως περνούν πάνω από βουνά τους πιάνει κρύο ρίγος γιατί ποτέ δεν έχουν ξανατικρύσει τέτοια τρομερά βουνά, τόσο ψηλά και τόσο κατακόρυφα, που πέφτουν προς τα κάτω σαν ολόισιοι τοίχοι από ύψος είκοσι και τριάντα χιλιάδων μέτρων!

Τέλος, κάτω από τα πόδια τους βλέπουν να ξετυλίγεται μιχ φανταστική πολιτεία που αστράφτει στο φως του ήλιου σαν παραμυθένια. “Όλα όσα έχουν δη μέχρι σήμερα στα ταξείδια τους στους ξένους κόσμους οι αστροναύτες μας χωριούν μπροστά στη μαγεϊα και στην επιβλητικότητα της πολιτείας αυτής. Τα οικήματα της έχουν τα πιό αλλόκοτα σχήματα αλλά και τα πιό τρελλά χρώματα που μπορεί να βάλη ο νούς του ανθρώπου.

Τώρα περνούν επάνω από τα θαυμαστά αυτά οικήματα και από τους φαρδείς δρόμους και πλατείες της πολιτείας. Ο Τζόε Μάρτιν κάνει πρώτος μιά περίεργη παρατήρηση:

—Δέν είναι μυστήριο, λέει, σέ μιά τέτοια λαμπρή πόλι νά μην υπάρχει καθόλου κίνηση στους δρόμους και στις πλατείες της;

“Όλοι νοιώθουν την ίδια περιέργεια γιά τò γεγονός αυτό μά κανείς δέν μπορεί νά τò εξηγήση. Έξ' άλλου δέν προλαθαίνουν κιόλας. Τò πλανητόπλοιο πού πηγαίνει μπροστά χαμηλώνει περισσότερο άπάνω από μιά μεγάλη πλατεία πού είναι προσγειωμένα και άλλα πολλά πλοία τού Διαστήματος, καθώς και άλλα σκάφη πού φαίνεται πώς είναι: γιά νά πετούν μόνο μέσα στην ατμόσφαιρα σαν τὰ αεροπλάνα. Τò «Σύμπαν Ι» άκολουθεί και αυτό και σέ λίγο έχουν προσγειωθή και τὰ δυο σέ μιά άκρη τής μεγάλης πλατείας.

“Η έξωτερική πόρτα και τών δυο πλανητοπλοίων ανοίγει σχεδόν την ίδια στιγμή και οι πέντε άστροναύτες κάνουν την εμφάνισή τους. Κανείς δέν υπάρχει σ' όλόκληρο εκείνο τò μέρος πού μοιάζει γιά αεροδρόμιο. “Ένα μεγάλο λείει την ίδια στιγμή:

—Μπήτε μέσα στό δχημα πού είναι μπροστά σας!

Τότε προσέχουν όλοι ότι

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ι Ιο ΤΕΥΧΟΣ

ΟΙ 5 ΘΡΥΛΙΚΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΜΑΣ ΜΗΔΙΟΥΝ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ και ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥΣ

άντιμετωπίζοντας τούς τρομερούς ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥΣ. “Ο ΤΑΝ και ή άτοούητη Έλληνοπούλα ή ΡΕΝΑ πού έχει κι' αυτή τώρα υπεράνθρωπες ικανότητες, ρίχνονται σέ μιά

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ENANTION

ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ

Με τόν καινούργιο χρόνο, καινούργιες υπερχώτερες συγχινήσεις.

Ο Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΩΝ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΥΡΙΑΥΣΗ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΚΕΝΕΜΠΙ

● ΤΑ ΑΙΜΟΒΟΡΑ ΦΤΕΡΩΤΑ «ΑΛΟΓΑ - ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ».

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ι Ιο ΤΕΥΧΟΣ

στ' αλήθεια μπροστά τους είναι σταθμευμένη μία αεροδυναμική βολίδα. Μπαίνουν χωρίς χασομέρι. Τους έχει πιάσει πραγματικός πυρετός περιεργείας να αντικρύσουν αν όχι το "Ον που τους έχει καλέσει σ' αυτό το μέρος, τουλάχιστον έναν οποιοδήποτε κατωικό αυτού του κόσμου.

Η βολίδα ξεκινά μόνη της και άμέσως χώνεται μέσα σ' ένα τούνελ. Στο τούνελ δεν είναι σκοτεινά. Κάθε πέντε μέτρα υπάρχουν άορατες πηγές φωτός που κάνουν την υπόγεια έκείνη σήραγγα να φέγγει σαν να είναι έξω στη μέρα.

Σε είκοσι περίπου λεπτά, η υπόγεια σήραγγα τελειώνει. Η βολίδα σταματά μέσα σε μία μεγάλη φωτισμένη σάλα. Μέσα στη σάλα αυτή υπάρχει πολύς κόσμος και όλων τα μάτια είναι γυρισμένα προς το μέρος των αστροναυτών. Οι τελευταίοι αυτοί παρατηρούν με έκπληξι πώς οι κάτοικοι του κόσμου αυτού δεν διαφέρουν σε τίποτε από αυτούς τους ίδιους, ούτε στο ανάστημα, ούτε στη σωματική διάπλαση. Η μόνη διαφορά είναι πώς αυτοί δεν έχουν καθόλου τρίχες ούτε στο κεφάλι ούτε σ' δλόκληρο το κορμί τους.

Βγαίνουν από τη βολίδα και προχωρούν προς έναν άνθρωπο εκείνου του κόσμου, που κάθεται πάνω σ' ένα βάθρο στη μέση της σάλας. Ο άνθρωπος αυτός φαίνεται για αρχηγός. Σηκώνεται από το

κάθισμά του για να υποδεχτεί τους ξένους του και καθώς μιλάει ή φωνή του είναι ίδια όπως είχε άκουσθή για πρώτη φορά και μέσα από το μεγάφωνο του πλανητόπλοιου:

—Καλώς ήρθατε στη χώρα μου. Δεν μπορώ δυστυχώς να σάς πω πολλά γιατί ή ώρα επείγει. Πρώτα θα σάς πω γιατί φυλάκισα παρά τη θέλησή του στο πλανητόπλοιο μου αυτό τον που λέγεται Τζόε Μάρτιν και ύστερα θα σάς πω τι θέλω από σάς. "Αν συμφωνήσετε έχει καλώς, διαφορετικά μπορείτε να γυρίσετε στον τόπο σας φεύγοντας αυτή τη στιγμή!

Σε όλους κάνει εντύπωση η απλότητα και η αποφασιστικότητα που έχουν ή φωνή του και οι κινήσεις του. Μπαίνει κατ' ευθείαν στο θέμα χωρίς περιττά λόγια:

—Το πλανητόπλοιο αυτό είναι ειδική κατασκευή. Είναι ένα «πλανητόπλοιο — παγίδα». Στόν πλανήτη που το συναντήσατε κατοικούσε μία εξωκοσμη άραχνη, που πολλοί πιλότοι μας είχαν πέσει θύματά της. Ξερόντας πώς ο τρόπος που χρησιμοποιούν αυτά τα τέρατα για να υποβάλουν για πρώτη φορά (*) αυτούς που πέφτουν στα νύχια τους είναι να χτυπούν απ' έξω το πλανητόπλοιο μόλις προσγειώνεται για να τους άνοιγουν, φιάξαμε αυτή την τηλεκατευθυνόμενη ρουκέτα.

*) Διάβασε το 7ο τεύχος του ΤΑΜ με τίτλο: «ΕΞΩΚΟΣΜΗ ΑΡΑΧΝΗ».

Μόλις χτυπούσε ή «ἀράχνη» θά άνοιγε ή πόρτα του «αίρλοκ» — όπως άνοιξε — και άμέσως θά ξεκινούσε κιόλας. Μέσα στο αίρλοκ ή θερμοκρασία θά ανέβαινε μονομιάς τόσο πού ή «ἀράχνη» θά ψηνόταν. "Έχουμε έξολοθρεύσει τρεις τέτοιες «ἀράχνες» μ' αυτό τό πλανητόπλοιο. Τή φορά όμως εκείνη μās είχατε προλάβει έσεις. "Ας είναι. Θά σās είχαμε αφήσει έλευθέρου άμέσως μόλις σās είδαμε, αλλά τότε έκανε τή γεμάτη μυστήρια έμφάνισί του αυτός ό νεαρός. Αυτό τό πράγμα μās προξένησε: τρομερή έντύπωση. Σās παρακολούθησαμε και είδαμε τή αγάπη πού έχετε για τας σας και τήν άλληλεγγύη σας. "Ετσι καταλάβαμε πώς είσαστε έντιμα όντα: Γι' αυτό σās κάλεσα εδώ. Βρισκόμαστε σέ πόλεμο με δύο ύπουλες φυλές, τους «καταχθόνιους» και τους «Τιτάνες»! Κάνουν ταχτικά έπιδρομές σ' αυτή τήν πόλι και άρπάζουν τους ύπηκόους μου. Θά μπορούσα νά τους, έξολοθρεύσω άμέσως γιατί ή δύναμι μου είναι τρομερή. "Έχουν όμως αιχμαλωτίσει χιλιάδες ύπηκόους μου και στην πρώτη μου έχθρική κίνηση θά τους σφάζουν όλους και θά βάλουν τά φτερωτά όλογά τους νά τους ήβαν! Γι' αυτό τους άνέχομαι προσπαθώντας νά βρω έναν έξυπνο τρόπο νά τους έξοντώσω. "Οτάν λοιπόν είδα σ' αυτό τό παιδί νά μporή νά εξαφανίζεται και νά βρίσκεται από τό ένα μέρος στο άλλο

χωρίς νά τό σταματούν ύλικά δεσμά, σκέφθηκα ότι με τή βοήθειά του ίσως μπορούσα νά έξοντώσω τους σατανικούς έχθρούς μου με έξυπνο τρόπο, γλυτώνοντας ταυτοχρόνως τους ύπηκόους μου! Γι' αυτό σās κάλεσα. "Αν θέλετε νά με βοηθήσετε μείνετε. Νά ξέρετε όμως ότι ό κίνδυνος πού θά διατρέξετε θά είναι μεγάλος γιατί οι αντίπαλοί μας είναι σωστοί σατανάδες. "Αν δέν μπορείτε νά μās δώσετε τή βοήθειά σας, τό καλύτερο είναι νά φύγετε άμέσως για νά μίν έχετε κανένα άτύχημα απ' αυτούς.

"Ο Τζόε Μάρτιν χωρίς καν νά ρωτήση κανέναν από τους συντρόφους του άφου ξέρει ότι κανείς δέν μπορεί νά μίν είναι σύμφωνος μαζί του, κάνει ένα βήμα μπροστά και λέει με σταθερή φωνή:

—Μας βοηθήσατε στις δύο δύσκολες στιγμές μας! Χάρισ σ' εσας ή πατρίδα μας ή Γη δέν καταστράφηκε από τά τέρατα πού είχαν κάνει έπιδρομή έναντίον της. Χάρισ σ' εσας, τέλος, βρισκόμαστε ακόμα στη ζωή. Θά είμαστε τά πιο άχάριστα πλάσματα του Σύμπαντος αν άρνιώμαστε τή βοήθειά μας σ' εσας. Και τή ζωή μας ακόμα θά τή θυσιάσωμε με τή μεγαλύτερη ευχαρίστησι για νά ξεπληρώσω με τό χρέος μας!

—Τό είχα καταλάβει πώς πρόκειται για έντιμα όντα! λέει ό άρχηγός εκείνου του λαού με συγκίνηση. Τis ευχαριστίες μας θά προσπαθήσω

με να σάς τις αποδείξω με πράξεις κι' όχι με λόγια... Άφοι λοιπόν θα μείνετε υπάρχει πολύς καιρός να γνωριστούμε καλύτερα. Για την ώρα μπορείτε να ξεκουραστήτε!

Χτυπάει τὰ χέρια του με μια επιβλητική χειρονομία και δυο φρουροί έρχονται να οδηγήσουν τους αστροναύτες μας προς τὸ βάθος τῆς αἰθουσας που είναι μιὰ πόρτα. Στὸ μυαλό του καθενὸς ἀπὸ τοὺς φίλους μας φτερουγίζουν διαφορετικὲς σκέψεις καθὼς απομακρύνονται.

Ὁ Τζὸε Μάρτιν σκέπτεται πὺς ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν καιρὸ που ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Γῆ, βρίσκει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εὐκαιρία νὰ δράσει ὅπως θέλει αὐτός.

Ὁ Τάν συλλογίζεται ὅτι θὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ μάθη

πολλὰ καινούργια πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο πὺ ὁ πολιτισμὸς του φαίνεται πολὺ ἐξελιγμένους.

Ἡ Ρένα είναι τρομερὰ συγκινημένη πὺ ἔχει ἀποκτήσει τὸ χάρισμα τοῦ Τάν νὰ ξεαυλώνεται καὶ ὄλες οἱ σκέψεις της γυρίζουν πάνω σ' αὐτό. Ἡ Ντάινα είναι εὐχαριστημένη πὺ ὕστερα ἀπὸ τέσον καιρὸ ἡ ζωὴ τοῦ Τζὸε δὲν φαίνεται νὰ διατρέχει κάποιον ἄμεσο κίνδυνο. Ὅσο γιὰ τὸν Τζ'ι-ψου, αὐτὸς τρίθει καταχαρούμενος τὰ χέρια του γιατί πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους πὺ πλησιάζουν, τοῦ έρχονται κάτι γήινες... ὀρεκτικώτατες μυρωδιές! Τάχα είναι πραγματικὸς ἢ φτᾶει ἡ ἐξημένη φαντασία τοῦ τρελλο - ἀραπάκου;...

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

“ΤΑΝ,, ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ- ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Γραφεία : ΟΔΟΣ ΔΕΚΚΑ ἀριθ. 29 - 4ος ὄροφος.

Ἄριθ. Τεύχους **10**

Διευθύνσεις συμπ. τῶ Νόμῳ : Δ)ντῆς : Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπακωνσταντοῦ 11. Ἀρχισυντάκτης : Γ. ΜΑΡΜΑΡΔΗΣ, Α. Φίλιου 3.

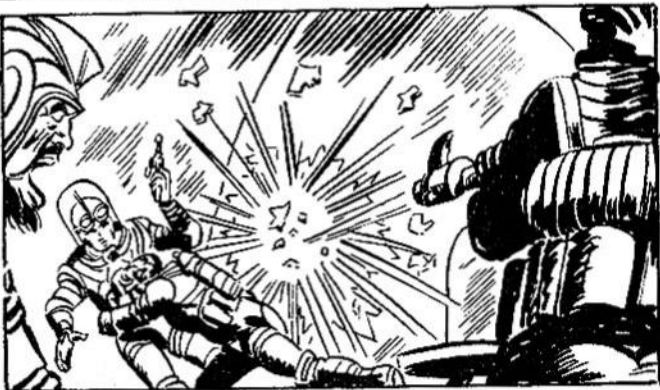
Προϋστάμενος Τυπογραφείου : Σπ. Τελώνης, Ροσσοδίου 12

ΔΕΝ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΗ. ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΟΥ ΕΙΠΕ..

— ΠΙΣΤΟ ΟΠΟΤΑΧΩΣ! ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΟΜΕ! ΜΠΟΡΕΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΗΛΙΘΙΟΣ ΟΛΕΤ ΝΑ ΚΑΝΗ ΚΑΜΙΑ ΒΛΑΚΕΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ ΤΟ «ΚΕΣΤΕΡ» ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΡΗ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ. ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΟΥΣ ΕΪΔΑΝ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ.

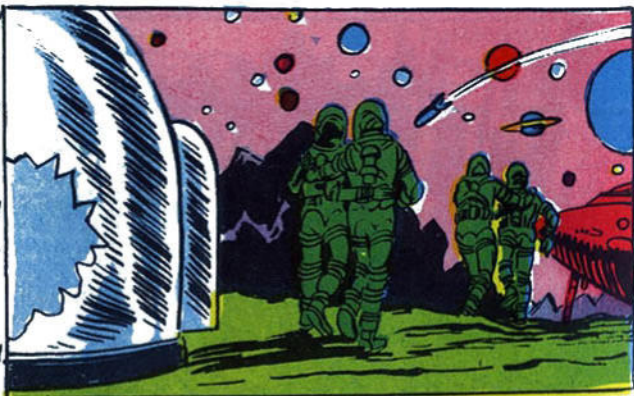
ΣΕ ΛΙΓΟ ΑΡΧΙΣΕ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ ΠΑΝΘ ΣΤΗΝ ΧΩΡΙΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΟΥΣ. ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΗΤΑΝ ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ Ο ΜΠΡΑΝΤ ΚΙ Ο ΝΙΚΥ ΗΤΑΝ ΑΚΑΤΑΒΗΤΟΙ..

ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΔΟΠΟΦΟΝΩΝ ΕΣΠΑΞΕ ΤΟΝ ΜΩΔΩΝΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΑ ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ. ΕΥΤΥΧΩΣ ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΠΡΟΛΑΒΑΝ ΝΑ ΦΟΡΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΝΕΩΥΣ ΠΡΙΝ ΡΕΘΑΚΟΥΝ ΑΠΟ ΑΣΦΥΞΙΑ.

ΜΕ ΚΟΠΟ ΣΤΗΡΙΖΟΝ
ΤΑΝ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΜΠΡΑΤ
ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΥ ΤΟΥΣ
ΚΟΥΒΑΛΗΣΑΝ ΣΤΑ
ΧΕΡΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
«ΕΣΤΕΡ». ΤΗΝ ΘΥ-
ΡΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙ-
ΝΑΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ
ΕΙΔΑΝ ΑΠΟ ΜΑ-
ΚΡΥΑ ΤΗ ΡΟΥΚΕ-
ΤΑ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑ-
ΤΩΝ ΠΟΥ
ΕΦΕΥΓΕ ΣΑΝ
ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΗ

ΣΕ ΛΙΓΟ ΚΑΙ ΤΟ «ΕΣΤΕΡ» ΑΦΗ-
ΝΕ ΠΙΣΩ ΤΟΙ ΤΟΝ ΑΕΤΕΡΟΕΙΔΗ ΑΦΟΥ
ΠΡΩΤΑ ΟΙ ΑΕΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΜΑΣ
ΔΙΕΓΥΣΑΝ ΤΙΣ ΕΠΙΧΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΡΡΙΞΑΝ ΣΤΗΝ Α-
ΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΚΑΦΟΥΣ
ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΠΕΡΑΣΕ ΠΑΝΩ
ΑΠΟ ΤΟ Κ-Λ4.

- ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΗΛΑΥΡΟΣ ΜΑΣ
ΕΙΠΕ Ο ΜΠΡΑΤ ΣΤΟ ΛΕΤ. ΘΑ ΘΕ-
ΡΜΕ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ
ΚΑΙ ΘΑ ΤΟ ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ ΕΣΥ ΛΕΙ.

- ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ ΕΣΥ;
ΡΩΤΗΣΕ Ο ΝΕΟΣ ΠΑΡΑΕ-
ΝΕΜΕΝΟΣ
- ΕΓΩ ΘΑΧΩ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ!
ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΩΡΩ Ν'
ΑΦΗΝΩ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΜΟΥ ΤΗΝ ΟΛΑ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΤΕΛΟΣ

12